

Изумрудените скрижали на Тот атланта

The Emerald Tablets of Thoth The Atlantean

ПРЕДГОВОР към оригиналните Изумрудени скрижали на Тот атланта

ПРЕДГОВОР към оригиналното „Тълкувание“ на Изумрудените скрижали

Първи Изумруден скрижал: Историята на Тот атланта

Втори Изумруден скрижал: Залите на Аменти

Трети Изумруден скрижал: Ключът на Мъдростта

Четвърти Изумруден скрижал: Раждането на пространството

Пети Изумруден скрижал: Обитателят на Унал

Шести Изумруден Скрижал

Седми Изумруден скрижал: Седмината властелини

Осми Изумруден скрижал: Ключът към мистериите

Девети Изумруден скрижал: Ключът към свободата на пространството

Десети Изумруден скрижал: Ключът към времето

Единадесети Изумруден скрижал: Ключът за Горест и Дол

Дванадесети Изумруден скрижал: Законът за причина и следствие и Ключът за предсказанието

Тринадесети Изумруден скрижал: Ключовете към Живота и Смъртта

Допълнителен четиринадесети Изумруден скрижал

Допълнителен петнадесети Изумруден скрижал: Тайна на Тайните

ПОЯСНЕНИЯ

ТОТ КАТО ЕГИПЕТСКИ БОГ

ПРЕДГОВОР към оригиналните Изумрудени скрижали на Тот атланта

Историята на скрижалите, преведени на следващите страници, е странна и трудна за анализиране от съвременните учени. Тяхната древност е изумителна: датират от 36 000 г. пр. Хр. Авторът е Тот, атлантски жрец и цар, който основава колония в Древния Египет след потъването на родината му. Той е строителят на Голямата пирамида в Гиза, погрешно приписвана на Хеопс. В нея той влага познанията си за древната мъдрост и също така скрива на сигурно място архиви и инструменти от древната Атлантида.

В продължение на около 16 хиляди години Тот управлява древната раса на Египет, от около 50000 г. пр. Хр. до 36000 г. пр. Хр. По това време варварският народ, сред който той и последователите му се заселват, е издигнат до високо равнище на цивилизация.

Тот е безсмъртен, което означава, че е победил смъртта и си отива само когато пожелае, и дори тогава не чрез смърт. Неговата огромна мъдрост го прави владетел на различните атлантски колонии, включително онези в Централна и Южна Америка.

Когато идва времето да напусне Египет, той издига Голямата пирамида върху входа към Великите зали на Аменти, споменати в ръкописа му, и назначава пазачи от най-висшите сред неговите хора. В по-късни времена наследниците на тези пазачи стават жреци при пирамидата, от които Тот е определен като Бог на Мъдростта, а за онези във века на мрака, който следва неговото заминаване, той е Архиварят. Според легендата Залите на Аменти стават Долния свят, Залите на Боговете, откъдето след смъртта душата минава, за да бъде съдена.

През по-късните векове Азът на Тот преминава в телата на хора по начина, описан в скрижалите. По такъв начин той се въплъщава три пъти, като при последното си явяване е известен като Хермес Трисмегист, Трижди родения. В това си въплъщение той оставя съчиненията, известни на съвременните окултисти *също* като *Изумрудени скрижали*, но това е едно по-късно и много по-съкратено изложение на древните мистерии.

Скрижалите, оставени в Голямата пирамида на грижите на жреците и преведени в този труд, са десет. За удобство десетте са разделени на три части. Последните две са толкова големи и стигащи далеч по своята важност, че е забранено да бъдат пускани свободно в света. Но в тях има тайни, които ще се окажат от неоценима стойност за сериозния ученик. Те трябва да бъдат четени не веднъж, а стотици пъти, защото само така може да бъде разкрито истинското им значение. Един небрежен прочит ще даде мимолетни проблясъци на красота, но по-внимателно вникване ще отвори път от мъдрост за търсещия. Но сега няколко думи за това как се случи тези могъщи тайни да бъдат открити за съвременния човек, след като са крити толкова дълго време.

Около 1300 г. пр. Хр. Египет, Древният Кхем, е в хаос и много делегации жреци са изпратени до други части на света. Сред тях са някои от жреците при пирамидата, които носят със себе си *Изумрудените скрижали* като талисман, чрез който да могат да упражняват власт над расите с по-малко изкусни жреци, потомци на другите атлантски колонии. Според легендата скрижалите дават на носещия ги властта на Тот.

Тази група жреци, носещи скрижалите, емигрират в Южна Америка, където намират една процъфтяваща раса, майте, които помнят доста от древната мъдрост. Жреците се заселват сред тях. През десети век майте напълно са населили Юкатан и скрижалите са поставени под *олтара* на един от големите храмове на Бога Слънце. След завоюването на майте от испанците градовете са изоставени, а съкровищата на храмовете забравени. Трябва да бъде разбрано, че Голямата пирамида в Египет е била и все още е храм на посвещението. Исус, Соломон, Аполоний и други са били посветени там. На автора (който има връзка с Великата бяла ложа, която също работи чрез жречеството при пирамидата) беше наредено да открие и върне в *Голямата* пирамида древните скрижали. След приключения, които няма защо да бъдат подробно излагани тук, това бе свършено. Преди да ги върне, му беше дадено разрешение да ги преведе и да Запази копие от мъдростта, гравирана върху тях. Това бе направено през

1925 г. и едва наскоро бе получено разрешение да бъде публикувана една част. Очаква се мнозина да се надсмеят, обаче истинският ученик ще чете между редовете и ще добие мъдрост. Ако светлината е във вас, светлината, изсечена на тези скрижали, ще ви отговори.

А сега няколко думи за физическия облик на скрижалите. Те представляват дванадесет плочи в изумрудено Зелено, направени от вещество, добито от алхимично преобразуване. Те са неунищожими. устойчиви на всички елементи и вещества. В резултат атомният и клетъчният строеж са постоянни и не се случват никакви промени. От тази гледна точка те нарушават физическия закон За йонизацията. На тях са гравирани букви на древния атлантски език: букви, които отговарят на хармонично настроени мисловни вълни, изпускайки асоциираната умствена вибрация в съзнанието на четящия. Скрижалите са захванати един към друг с халки от оцветена в златисто сплав и са окачени на лост от същия материал. Толкова за материалния им вид. Мъдростта, съдържаща се там вътре, е основата на древните мистерии. И за онзи, който чете с отворено съзнание и очи, неговата *мъдрост* ще бъде повишена стократно.

Четете. Вярвате или не, пак четете. И вибрацията, намираща се вътре, ще се пробуди в отговор на вашата душа.

***В космическа хармония, Дореал
Върховният глас на Братството***

ПРЕДГОВОР към оригиналното „Тълкувание" на Изумрудените скрижали

На следващите страници ще разкрия някои от мистериите, които досега само бегло бяха засягани от мен или от други учители и ученици, изучаващи истината.

Човешкият стремеж да разбере законите, които ръководят живота му, е безкраен. Въпреки това истината винаги е съществувала точно зад булото, което закрива по-висшите сфери от очите на материалния човек готова да бъде усвоена от онези, които в своето търсене разширяват своя поглед, обръщайки се навътре, а не навън.

В мълчанието на материалните сетива лежи, ключът за разбулването на мъдростта. Онзи, който говори, не знае; този, който знае, не говори. Най-висшето познание е произносимо, защото съществува като цяло в коридори, които надминават всички материални думи и символи.

Всички символи почти винаги са ключове към врати, водещи до истини, и често пъти вратата не се отваря, защото ключът изглежда толкова голям, че нещата отвъд са невидими. Ако можем да разберем, че всички ключове, всички материални символи са проявления, разширения на голям закон и истина, ще започнем да развиваме зрението, което ще ни позволи да проникнем отвъд булото.

Всички неща във всички вселени се движат според закон и законът, криво направлява движението на планетите, е не по-неизменен от закона, криво управлява материалните изражения на човека.

Един от най-големите от всички космически закони е този, който е отговорен за формирането на човека като материално същество. Голямата цел на школите по мистерии през всички векове е била да разкрият действието на закона, криво свързва материалния с духовния човек. Свързващото звено между материалния и духовния човек е интелектуалният човек, защото съзнанието участва както в материалните, така и в нематериалните качества. Стремящият се към по-висше познание трябва да развие интелектуалната страна на своята природа и така да усили волята си, че да е способен да съсредоточи всичките си сили в това да бъде в сферата, която желае.

Голямото търсене на светлина, живот и любов само започва в материалната сфера. Доведено до край, това търсене цели пълно единство с вселенското съзнание. Началото в материалния свят е първата стъпка. След нея идва по-висшата цел на духовно постижение.

В думите на Тот са скрити множество значения, които не се появяват на повърхността. Светлината на познанието в скрижалите ще отвори много нови мисловни полета. „Четете и бъдете мъдри", но само ако светлината на вашето собствено съзнание пробуди дълбоко разположеното разбиране, което е вродено качество на душата.

**В Тройната светлина
Дореал**

Първи Изумруден скрижал:
Историята на Тот атланта

Стотици пъти слизах по тъмния път, който води към светлината, и стотици пъти възкачвах се от мрака към светлината, наново изпълвайки се със сила и мощ.

Сега аз отново слизам и хората от Кхем не ще ме видят повече. Но ще дойде време и аз нероден ще се възправа отново, велик и могъщ, и ще потърся сметка от онези, които ще дойдат след мен. Пазете се тогава, люде Кхемски, ако лъжливо сте предали учението ми, че ще ви сваля от висотите ви в мрака на пещерите, от които бяхте изпъзели. Не предавайте тайните ми на хората от Севера и на хората от Юга, иначе над вас ще падне проклятието ми. Помнете думите ми и вслушвайте се в тях, защото със сигурност ще се върна и ще ви попитам за повереното ви. Истина, от края на времето и от отвъд смъртта аз ще се върна и ще възнаградя или накажа според вярата ви.

Велик бе народът ми в древните дни, непостижимо велик за малките хора около мен сега; знаеха те мъдростта на древните, търсеха в сърцето на безкрайното знание, скрито в младостта на Земята. Мъдри ние бяхме с мъдростта на Децата на светлината, които между нас живееха. Силни бяхме със силата, взета от вечния огън. И от всички тези най-велик сред децата човешки беше баща ми Тотмес, пазителят на великия храм, връзка между Децата на светлината, които живееха в храма, и човешката раса, която населяваше десетте острова. Вестител бе той на Обитателя на Унал и говореше с властен тон на Царете.

Там аз растях от детство, докато възмъжах, посвещаван от баща ми в древните тайнства, докато в мен се разгоря огънят на мъдростта и се превърна във всепоглъщащ пламък. Единствено желях да постигна мъдрост. Малцина измежду децата човешки погледнаха във величествения лик и останаха живи, че не като синовете човешки са Децата на светлината, когато не са въплътени във физическо тяло.

Избран бях аз измежду синовете човешки от Обитателя учен, та да бъдат изпълнени всичките му намерения, още неродени в утробата на времето. Дълги векове аз обитавах в Храма, учех все повече и повече мъдрост, докато и аз на свой ред доближих светлината, излъчвана от великия огън. И показа ми той пътя към Аменти, подземния свят, където великият цар седи на своя величествен трон. Ниско аз поклоних се на Господарите на живота и на Господарите на смъртта и като подарък получих Ключа на живота. Свободен бях аз от Залата на Аменти, необвързан със смърт в кръга на живота. Далече в звездите пътувах, докато не изчезнаха пространство и време. Тогава до дъно пих от чашата на мъдростта и погледнах в сърцата човешки: намерих там по-велики тайни и възрадвах се. Понеже само в търсенето на истината Душата ми може да се успокои и огънят отвътре да се уталожи.

През вековете живеях аз, виждайки около мен онези, които вкусваха чашата на смъртта и отново се връщаха в светлината на живота. Постепенно от Царството на Атлантида дойдоха вълни съзнание, които бяха едно с мен, но бързо бяха изместени от потомството на низшите звезди.

Съгласно закона словото на Учителя процъфтя. Надолу към мрака обърнаха се мислите на атлантите, докато накрая в гняв не встана от своя Агванти Обитателят и със слово силата призова. Дълбоко в сърцето на Земята синовете на Аменти слушаха и направляваха промените в огненото цвете, което гори вечно, променяйки се и смесвайки се, докато великият огън не промени посоката си.

Тогава над света се изляха великите води, затопляха и наводняваха Земята, като промениха равновесието ѝ, дотогава, докато единствен Храмът на светлината във великата планина Ундал остана да се издига над водата; неколцина останаха там живи, спасени от върхлитащите води.

Извика ме тогава Учителят и рече:

— Събери целия ми народ. Преведи ги с уменията, които имаш, далеч през водите, докато не достигнете земята на дългокосите варвари, обитаващи пещерите в пустинята. После следвай плана, който ти е известен.

Събрах аз народа и въведох го във великия кораб на Учителя. На сутринта се издигнахме, а в мрака под нас лежеше Храмът. Изведнъж водите над него се издигнаха. Изличен от Земята до назначеното време бе великият Храм.

Бързо се носехме срещу утринното слънце, докато под нас не се появи земята на децата на Кхем. Яростните дойдоха с тояги и копия и в гняв нарастващ желяха да погубят и до един да унищожат синовете на Атлантида. Тогава издигнах аз моя жезъл и отправих им лъч от вибрация, и те застинаха в стъпките си като каменни отломъци в планината. Заговорих им с думи спокойни и мирни, разказвайки им за могъществото на Атлантида, че ние сме деца на Слънцето и негови пратеници. Усмирих ги с моята магическа наука и когато ги освободих, те паднаха до краката ми.

Дълго обитавахме ние земите на Кхем, дълго и дълго. Докато, подчинявайки се на заповедите на Учителя, който вечно живее в своя сън, аз разпръснах синовете атлантски, разпръснах ги в много посоки, та от утробата на времето мъдростта отново да покълне в децата им.

Дълго време аз живях в земята на Кхем и върших велики дела с мъдростта в мен. Пораснаха в светлината на знанието децата кхемски, напоени с дъжда на моята мъдрост. Взривих тогава пътеката към Аменти, за да мога да съхраня силите си и Слънцето на Атлантида, пазейки мъдростта и летописите.

Велики израснаха синовете на Кхем, завладяха народите около тях и силата в душите им бавно нарастваше. Сега за малко аз ги оставям и влизам в тъмните зали на Аменти, дълбоко в земните зали, и явявам се пред Господаря на силите, отново лице в лице с Обитателя.

Извисих се аз над входа, пред вратата и прохода, спускащ се надолу към Аменти. Малцина биха имали смелост да проникнат там, малцина преминават портала към тъмната Аменти. Извисих аз над входа като величествена пирамида, използвайки силата, която преодолява земната сила. Дълбоко и дълбоко поставях аз енергийния дом или камерата; в нея изрязвах кръгъл проход, водещ почти до великия връх. Там на оста положих кристала, изпращайки лъч към времепространството, черпейки сила от етера, концентриран на подстъпа към Аменти.

Други камери аз построих и оставих ги на вид празни, но скрити в тях са ключовете към Аменти. Този, който смело дръзне да проникне в мрака, нека първо се прочисти с дълъг пост. Нека легне в каменните саркофази в моята камера. После ще му открия великите тайнства. Скоро той ще продължи към мястото, където ще го посрещна, даже в мрака на Земята ще го посрещна аз, Тот, Властелинът на мъдростта, ще го посрещна, ще го прегърна и завинаги ще пребъда с него.

Построих аз Великата пирамида по образа на пирамидата от земна сила, вечно горяща, та да може и тя самата да просъществува, през вековете. В нея аз вложих моето познание за магическата наука, та да бъде тя тук, когато се завърна от Аменти. Истина, когато аз спя в Залите на Аменти, Душата ми, скитник свободен, ще се въплъти и между хората ще живее в една или друга форма.

На Обитателя посланик съм аз на Земята, следвам неговите заръки, за да се издигне съзнанието на човека. Сега връщам се от Залите на Аменти, оставяйки зад мен частица от моята мъдрост. Пазете и следвайте заръките на Обитателя: търсете с очите си винаги светлината. Със сигурност след време едно ще сте с Учителя, със сигурност по право едно ще сте с Учителя, със сигурност по право едно ще сте с Цялото.

Сега оставям ви. Учете заръките ми, пазете ги и бъдете едно с тях, и аз ще съм с вас, ще ви помагам и ще ви вода в Светлината.

Сега пред мен се отваря порталът. Тръгвам надолу в нощния мрак.

Втори Изумруден скрижал: Залите на Аменти

Дълбоко в сърцето на Земята лежат Залите на Аменти, дълбоко под островите на потъналата Атлантида, Залите на Мъртвите и залите на Живите, окъпани в огъня на безкрайното Цяло.

Отдавна в минали времена, изгубени във времепространството, Децата на Светлината погледнаха към света. Видяха те децата човешки в тяхното робство, поробени от силата, която идва от отвъдното. Знаеха те, че само свободен от робство може да се издигне човек от Земята към Слънцето. Долу те слязоха и сътвориха тела по подобие човешко. И след сътворението си способните на всичко рекоха: „Ние сме тези, които създадени сме от космическия прах и наследихме живот от безкрайното цяло; живеем в света като човешки деца, подобни на тях, но все пак различни.“

После, за да си намерят място, което да обитават, дълбоко под земната кора, с тяхната сила те прорязаха огромни пространства, отделени от децата човешки. Оградени от техните сили и мощ, скриха те от разруха Залите на мъртвите.

Рамо до рамо тогава изпълниха те отгоре с Живот и Светлина други пространства. Тогава те построиха Залите Аменти, та да могат вечно там те да обитават и до края на вечността да живеят.

Трийсет и двама бяха децата, синове на Светлината, които дойдоха сред хората, за да освободят от робството на мрака онези, които бяха свързани със силата на отвъдното.

Дълбоко в Залите на живота расте цвете пламтящо, разрастващо се, изместващо мрака. Поместено в центъра като лъч със сила велика, то дава Живот, Светлина дава, изпълва със сила всички, които идват до него. Има около него тронове, два и още трийсет, места за всяко от Децата на светлината, тъй разположени, че да се къпят в неговото лъчение, да се изпълват с Живот от вечната Светлина. Отново и отново те поставяха там своите новосъздадени тела, та да ги изпълнят с Духа на живота. Сто години на всеки хиляда трябва Животът, Светлина даващ, да гори в телата им, ускоряващ, пробуждащ духа на Живота.

Там в кръга от еон в еон седят Великите учители, живеещи непознат за човеците живот. Там в Залите на живота те спят; и свободно тече Душата им през телата човешки. Отново и отново, докато телата им спят, въплъщават се те в телата човешки, учейки и водейки ги напред и нагоре, от мрак в Светлина. Там в Залата на живота, изпълнени с тяхната мъдрост, непозната за човешките раси, вечно живеещи до студения огън на живота, седят Децата на светлината. Ще дойде време и те ще се пробудят; от дълбините ще дойдат на хората светлина да дадат, безгранични сред ограничените.

Който сам е израснал от мрака и сам се е издигнал от нощта в светлина, свободен е той от Залите на Аменти, *свободен* от Цветето на светлината и на живота. Тогава, воден от мъдрост и знание този човек се превръща в Господар на живота. Там той може да пребивава сам с Учителите, свободен от връзките с мрака на нощта.

Вътре в лъчистото цвете седят седмина Властелини от времепространството над нас, помагат и водят те децата *човешки* през времето по пътя към безкрайната Мъдрост. Могъщи и чудати са те, сами в своята сила, мълчаливи, всезнаещи, черпещи сила от Живота, различни, но единни с децата човешки. Истина, различни, но единни с Децата на светлината.

Пазители и стражи са те на силата на човешкото робство, готови да освободят хората, които достигнат светлината. Първи и най-величествен седи Властелинът на властелините, Скритото присъствие, безпределният *Девет*, господстващ над другите от всеки космически цикъл; той оценява и наблюдава прогреса на хората.

Под Него седи Властелинът на циклите; *Три, Четири, Пет, Шест, Седем, Осем*, всеки със своята мисия, всеки със своята сила. Те ръководят и насочват съдбата човешка. Там седят те величествени и силни, свободни от прос-

транство и време. Не от този свят са те и все пак сродни са му - Старшите братя на човешките деца. Съдят и оценяват те с тяхната мъдрост и наблюдават придвижването на Светлината сред хората.

Там пред тях поставен бях от Обитателя и видях го как се слива с Единния горе. После до мен достигна силният му глас:

— Велик си ти, Тот, измежду децата на хората. Свободен си отсега нататък от Залите на Аменти, бъди Господар на живота сред човешките деца. Не ще вкусиш смъртта, освен ако не я пожелаеш, и живот ще пиеш до края на Вечността. Отсега нататък те чака живот на тебе подвластен. Отсега нататък Смъртта на повика на ръката ти ще откликва. Бъди тук или си върви, както пожелаеш, открита е Аменти за Слънцето човешко. Вземи Живота

в този вид, който пожелаеш, Дете на Светлината, сред човеците израсло. Избери своя труд, че всички души трябва да се трудят и никога да не оставят пътеката на Светлината. Една крачка само извървя по дългия път нагоре, а безкрайна е планината на Светлината. Всяка стъпка към върха само го прави по-висок и всеки напредък само отдалечава целта. Приближавай се все към безкрайната Мъдрост и целта все в безкрая ще чезне. Свободен си сега от Залите на Аменти, за да вървиш ръка за ръка с Властелина на света, единни с обща цел, вечно работещи, носители на Светлината на човешките деца.

Тогава от своя трон пристъпи един от Учителите, хвана ме за ръка и ме поведе през всички Зали на дълбоко скритата земя. Поведо ме той през всички Зали на Аменти дами покаже тайните, които скрити са за човека. През тъмен проход поведе ме той надолу в Залата, където седи черната Смърт. Огромна като космоса разкри се великата Зала пред мен, оградена от мрачни стени, но изпълнена вече със Светлина.

Пред мен изникна велик трон от тъма, на него седеше забулената фигура на нощта. По-мрачна от мрака бе величавата фигура, по-тъмна бе от нощта. Пред нея тогава спря Учителят, изричайки Словото, което извиква Живот:

— О, владетелю на мрака, водач по пътя от Живот в Живот, пред теб е утринното Слънце. Освободи го от вечната власт на нощта. Не извиквай пламъка му в нощния мрак. Познай го и виж го, той един е от нашите братя, издигнат от мрака в светлината. Освободи пламъка му от неговото робство, нека свободно гори в нощния мрак.

Тогава от фигурата се вдигна ръка и разпростря се пламък, все по-чист и ярък. В миг вдигна се завесата от мрак над залата. Тогава във великото пространство пред мен от черната нощ изникнаха пламък след пламък. Несметни милиони изскачаха пред мен. Някои се разгаряха като огнени цветя, други излъчваха бледо сияние, едва мъждукащи в нощта. Едни гаснеха бързо, други изникваха от искрица светлина. Всеки скрит зад завеса от мрак и при все това неугасващ. Приближаващи и чезнещи като пролетни светулки, изпълниха те пространството със Светлина и Живот.

Тогава разнесе се глас, величествен и тържествен: — Тези светлинки са човешки души, разгарящи се и гаснещи, вечно съществуващи, променливи, но живи, от смърт в живот. Когато разцъфтят в цвете и достигнат зенита на растежа в техния живот, бързо тогава спускам аз моята завеса от мрак, покривам ги и ги променям в нови форми на живот. Неспирно те растат от епоха в епоха, а пламъкът им се усилва и с все по-голяма сила осветява мрака, притихнал е той в завесата на нощта, но все пак вечно гори.

Аз, Смъртта, идвам, но не оставам завинаги, защото вечният живот съществува във всичко; само препятствие съм аз по пътя, бързо победена от безкрайната светлина. Пробуди се, о, пламък, който все навътре гориш, разгори се и сними завесата на нощта.

Тогава сред пламъците в мрака там се издигна един, който разпростря се все по-ярък, стесни нощта и накрая остана само Светлина. Тогава заговори моят водач, гласът на учителя:

— Виж своята собствена душа, как расте в светлината, завинаги свободна вече от Господаря на нощта.

Напред ме поведе той през огромни пространства, изпълнени с тайните на Децата на светлината; тайни, които никой човек не ще нивга узнае, докато и той не стане Слънце от светлина. После назад ме отведе в светлината от Залата на светлината. Коленичих пред великите Учители, Господарите на всичко във висшите цикли. Заговори тогава Той със сипни думи:

— Свободен си от Залите на Аменти. Избери своята работа сред човешките деца.

Тогава аз заговорих: — О, велики учителю, позволи ми да бъда учител на хората, да ги водя напред и нагоре, докато те също се превърнат в светлина сред човеците; свободни от завесата на нощта, която ги покрива, осветяващи с пламъка си хората в тъмнината. |

Рече ми тогава гласът:

- Тъй да бъде. Върви според своята воля. Господар си ти на съдбата си свободен да приемаш или отхвърляш. Бъди силен, бъди мъдър. Сияй със светлината си сред децата човешки.

Поведе ме нагоре тогава Обитателят. Отидох отново сред децата човешки, да ги уча и да им показвам частица от моята мъдрост; Слънце от Светлината, огън сред хората.

Сега отново вървя по пътя надолу и търся светлината в мрака на нощта. Приеми и съхрани моята история, нека води тя децата човешки.

Трети Изумруден скрижал: *Ключът на Мъдростта*

Аз Тот, давам от моята мъдрост, давам от моето знание, давам от моята сила. Свободно раздавам на децата човешки. Давам, та и те също с мъдрост да се сдобият и да засияят в света през завесата на нощта. Мъдростта е сила и силата мъдрост е, в едно съществуващи, усъвършенстващи цялото.

Не възгордявай се, о, човеко, в своята мъдрост. Разговаряй с невежия така, както с мъдрия. Ако някой пред теб дойде пълен със знание, слушай и внимавай, че мъдростта всичко е.

Не мълчи, когато злото говори, защото Истината като слънце сияе над всичко.

Който пристъпва Закона, да бъде наказан, че само чрез Закона идва свободата човешка.

Следвай сърцето през целия си живот. Прави повече, отколкото от теб се изисква.

Когато богатство постигнеш, следвай ти твоего сърце, защото всичко, което придобил си, стойност няма, ако отегчено е сърцето ти. Не преставай да следваш сърцето си, че това противно е на душата.

Тези, които водач имат, не ще се изгубят, но заблудилите се прекия път не намират. Ако между хората ти живееш, направи за теб Любовта начало и край на сърцето.

Ако някой дойде при теб за съвет, нека говори свободно, та да се изпълнят нещата, за които те търси. Ако колебае се той пред теб да отвори сърцето си, то е, защото ти, съдията, сгрешил си.

Не повтаряй изискани речи, нито сам ги слушай, че само пустословие са те на неуравновесения човек. Не говори за тях, за да може този пред теб да познае мъдростта.

Мълчанието е благо. Словоизлиянието не дава нищо.

Не въздигай сърцето си пред децата човешки, че то с прах ще бъде засипано.

Ако станеш велик между човеците, бъди уважаван заради знанието и великодушието ти.

Ако искаш да познаеш приятел, не питай другаря му, но бъди с него насаме. Говори с него и провери сърцето му в думите и държанието му.

Сложи на трапезата запасите от хранилището и твоите вещи с другар подели.

Глупакът знанието смята за невежество и това благо вреди му. Той в смърт живее и глупостта е храната му.

Мъдрият изпълва сърцето си, но държи езика зад зъбите си. О, човече, слушай гласа на мъдростта; слушай гласа на светлината си. В космоса има разбулени тайни, които изпълват света със светлината си. Нека този, който се отърси от оковите на мрака, първо отдели материалното от нематериалното, огъня от земята, - понеже известно ти е, че земя към земята *слиза* и тъй огън към огъня се въз-нася и един огън стават. Този, който познава огъня в него самия, ще се въздигне във вечния огън и ще пребъде завинаги в него.

Огънят, вътрешният *огън*, е най-мощната от всички *сили*, понеже той превъзхожда всички неща и прониква във всички неща на Земята.

Човек съществува само чрез това, срещу което се бори. И тъй Земята трябва на човека да се съпротивлява, *иначе той не ще съществува*.

Всички очи виждат различно, за един предметът *явява се* в една форма и цвят, и в различни за друг. И тъй вечният огън от цвят в цвят се променя и никога не е същият на другия ден. Затуй аз, Тот, казвам от своята мъдрост, че човекът е горящ огън в нощта; никога не скрива го завесата от мрак, никога не скрива го завесата на нощта.

Слушай, човече, и навлез в тази мъдрост: къде свършват име и форма? Само в съзнанието, невидима, безкрайна сила с ярко сияние. Формите, които създаваш, след като проблеснат в твоето съзнание, са наистина следствия от твоите причини.

Човек е звезда, към тяло привързана, докато накрая борбата му със свобода не се увенчае. Само в борба и с тежък труд в новия живот звездата в тебе ще пламне. Който знае началото на всички неща, свободна е звездата му от царството на нощта. Помни, човече, че всичко, което съществува, е само друга форма на това, което не съществува. Всеки живот преминава в друг и ти няма да си изключение.

Спазвай Закона, защото всичко е закон. Не търси това, което няма закон, понеже то съществува само в илюзиите на чувствата.

Мъдростта върви към всичките си деца, стига те към нея да вървят.

През всички векове светлината е била скрита. Събуди се, човеко, и мъдър бъди.

Дълбоко в мистериите на живота пътувах аз, скритото не спирах да търся. Слушай, човеко, и мъдър бъди.

Дълбоко под земната кора, в Залите на Аменти, мистерии видях, скрити за хората.

Често извършвах тайния преход в дълбокото, търсех Светлината, която живот дава на хората. Там под вечно живота Цвете на живота търсех аз сърцата и тайните човешки. Открих, че човекът в мрак живее, скрита за него е светлината на великия огън.

Пред Властелините на скритите Аменти получих аз мъдрост и на човеците давам я. Учители те са на великата Тайна мъдрост, взета от бъдещето на края на безкрайността. Седмина са те, Властелините на Аменти, господари над Децата на утринта, Синовете на циклите, Учителите на мъдростта. Не са ли направени като децата човешки? *Три, Четири, Пет и Шест, Седем, Осем и Девет* са имената на Учителите човешки.

От далечното бъдеще, безформени във форма дойдоха те като учители на децата човешки. Живеят те вечно, макар не с човешки живот, необвързани с живота са те и от смъртта са свободни. Управляват вечно с безкрайната мъдрост, свързани, но непривързани към тъмните Зали на смъртта. Живот те в тях имат, макар живот, който живот не е, свободни от всичко са Господарите на Цялото.

С тях дойде и Логос, инструментът на властта им над всичко. Широко е лицето им, макар в незначителност скрито, във форма оформено, познато, но непознато.

Три държи ключа на цялата скрита магия, създател е той на Залите на смъртта; сила излъчва, в мрак е обвит, връзва душите на децата човешки; мрак праща, връзва душевната сила; той властва над негативното в децата човешки.

Четири е този, който силата взима. Властелин е той на живота на децата човешки.

Светлина е тялото му, пламък е образът му; освободител е той на душите на децата човешки.

Пет е учителят, Властелинът на цялата магия - Ключ към Света, който славят човеците. *Шест* е Властелинът на Светлината, скритият път, част от душите на децата човешки.

Седем е Властелинът на простора, господар на Пространството и ключ към Времената.

Осем направлява напредъка; измерва и уравновесява пътуването човешко.

Девет отецът е, огромен е образът му, формира и променя *той* от отвъд безформието.

Медитирай върху символите, които ти давам. Ключове те са, но за човеците скрити.

Вечно стреми се нагоре, Душа на утринта. Обърни мислите си нагоре към Светлина и Живот. Намери в ключовете на числата, които ти давам, светлина и пътека за живот към живота.

С мъдрост търси. Обърни мислите си навътре. Не затваряй ума си за Цветето на светлината. Помести мисъл-форма в твоето тяло. Мисли за числата, които водят те към Живот.

Чист е пътят на дарения с мъдрост. Отвори вратата на Царството на Светлината.

Излей своя пламък като Утринно слънце. Не допускай мрак, но живей в деня.

Приеми ги, човеко, като част от съществото ти, Седмината, макар да не са те това, на което приличат.

Отвори се, човеко! Изпълни се с моята мъдрост. Следвай пътя, по който те водя.

Мъдри учители, Утринно слънце, Светлина и Живот за децата човешки.

Четвърти Изумруден скрижал:
Раждането на пространството

Чуй, о, човеко, гласа на мъдростта, чуй гласа на Истината, на Атланта. Даром ти давам моята мъдрост, събрана от времето и пространството в този цикъл; аз, господарят на тайните, Слънце на утринта, Тот, учителят на хората, аз съм от Цялото.

Много отдавна през моето детство лежах под звездите на отдавна потъналата Атлантида, мечтаейки за тайните на хората много по-високо. Тогава в сърцето ми трепна копнеж да завоювам пътеката, която води до звездите. Година след година търсех мъдрост, нови познания, следвах пътя, докато накрая моята Душа с родилни мъки се откъсна от оковите и се понесе надалеч. Свободен бях от робството на земните хора. Освободен от тялото, летях като светкавица в нощта. Сега търсех мъдрост до края на пространството много отвъд познанията на смъртния човек.

Душата ми пътуваше свободно далеч в пространството и безкрайния цикъл на светлината. Странни и отвъд познанието бяха някои от планетите, велики и огромни, надхвърлящи мечтите човешки. Въпреки това открих Закон в цялата му красота, който действа чрез тях и между тях, както тук между хората. Душата се стрелна нататък през красотата на безкрайността, далеч в пространството политнах с мислите си.

Там си починах на красива планета. Хармонична мелодия изпълваше въздуха. Големи и величествени форми като звезди в нощта движеха се в порядък, издигаха се в хармония и равновесие, символи на Космическия закон.

Много от звездите, край които минах в пътуването си, много от човешките раси в техните светове се издигаха нависоко като утринни звезди, други се спускаха надолу в тъмата на нощта. Всяка звезда и всички раси се борят да се издигнат нагоре, катерят се по висините и изучават дълбините. Понякога напредват в области на ярка светлина, понякога живеят в мрак и отново се изпълват със Светлина.

Знай, о, човеко, че Светлината е твоето наследство. Знай, че мракът е само було. В твоето сърце е запечатана вечна светлина, чакаща мига, в който свободата побеждава, за да снесе булото на нощта.

Открих неколцина, достигнали небето. Бяха свободни от пространството, макар все още да бяха хора. С мощта, която е основа на всички неща, далеч в космоса те построиха планета, теглена от силата, която тече през Цялото; сгъстявайки, сливайки небето във форми, които растяха както те желаеха. Превъзхождаха в науката те всички раси, могъщи в мъдростта, синове на звездите.

Дълго време почивах, наблюдавайки тяхната мъдрост. Видях ги да създават градове направо от небето, гигантски по растеж и злато, изградени от първичния елемент, основа на цялата материя.

Далеч в миналото бяха те завоювали небето, свободни от робството на тежкия труд; бързо създадоха в ума си мисъл-форма и тя растеше.

Оттам душата ми се забърза през Космоса, виждайки непрекъснато нови и стари неща; научавайки, че човекът наистина е роден в космоса, Слънце на Слънцето, дете на звездите.

Знай, о, човече, каквато и форма да обитаваш, тя със сигурност е подобна на звездите. Твоите тела не са нищо друго освен планети, които се въртят около своите главни слънца. Когато добиете светлината на цялата мъдрост, ще бъдете свободни да греете в небето: едно от Слънцата, които осветяват космическия мрак, един от родените в космоса и израснал в Светлина. Точно както звездите с времето губят своята яркост, като светлината им преминава във великия извор, така, о, човече, и твоята душа преминава нататък, оставяйки назад мрака на нощта.

Родена от първичното небе, изпълнена със сиянието, което тече от извора, в плен на небето, около нея, тя въпреки това непрестанно пламти, докато намери свободата. Вдигни нагоре пламъка си от мрака, отлети от тази нощ и ще бъдеш свободен.

Пътувах през пространството и времето, знаейки, че душата ми най-накрая бе пусната на свобода, знаейки, че сега мога да следвам мъдростта, докато накрая не стигнах до сфера, скрита от познанието, непозната за мъдростта, простираща се отвъд всичко, което знаем. Сега, о, човече, когато добих това познание, душата ми литна щастлива, защото сега бях свободен. Слушайте, вие родени в космоса, чуйте моята мъдрост: знайте, че и вие също ще бъдете свободни.

Послушай отново, човече, моята мъдрост. След като я чуеш, и ти също можеш да живееш и да бъдеш свободен. Ти не си от Земята, а дете на безкрайната космическа Светлина.

Сега на теб давам знания, свобода да крачиш по пътя, който аз извървах, показвайки ти наистина как чрез усилията си утъпках пътека, която води до звездите. Вслушай се, човече, и знай за своето робство, знай как да се освободиш от тежкия труд. От мидата на мрака ще се издигнеш нагоре, ще бъдеш едно със Светлината и звездите. Винаги следвай пътя на мъдростта. Само така можеш да се издигнеш отдолу. Съдбата на всеки човек го води напред в извивките на безкрайното Цяло.

Знай, човече, че целият космос е подреден. Само чрез Ред си едно с Цялото. Редът и равновесието са Законите на космоса. Спазвай ги и ще бъдеш едно с Цялото.

Онзи, който следва пътя на мъдростта, трябва да бъде открит за Цветето на живота, да разширява съзнанието си навън от мрака, през времето и пространството на Цялото.

Първо чакай дълбоко в тишината, докато не се освободиш от желанието, от копнежа да говориш в мълчанието. Победи чрез мълчание робството на думите. Въздържай се от ядене, докато не победиш желанието за храна, което е робството на душата.

После легни в мрака. Затвори очите си за лъчите на Светлината.

Разположи силата на душата си в средата на твоето съзнание, отърси я от робството на нощта. Постави в съзнанието си изображението на онова, което си желал. Представи си мястото, което искаш да видиш. Вибрирай напред-назад с твоята сила. Освободи душата от нейната нощ. Трябва яростно да люлееш с всички сили, докато накрая душата ти се освободи.

Безсилни са думите за мощта на пламъка на Космическото, увиснало в сфери, непознати за човека, могъщо и уравновесено, движещо се в порядък, музика и хармонии, далеч надвишаващи човешките. Говори то с музика, пее с цветове, пламък е то от началото на вечността на Цялото.

Вие сте искра от тази пламък, о, деца мои, горящи с цвят и живеещи с музика. Чуйте гласа и ще бъдете и вие свободни. Свободното съзнание е едно с Космическото, а То едно е с Реда и Закона на Цялото.

Не знаеш ли, човече, че от мрака Светлина ще пламне, *символ* на Цялото?

Казвай тази молитва за добиване на мъдрост. Моли се за идването на Светлина за Цялото.

Могъщ Дух на Светлината, която Космоса осветяват, издърпай моя пламък по-близо до теб. Издигни огъня ми от мрака, доближи го до огъня, който е Едно с Цялото. Повдигни душата ми. Дете на Светлината, не се отвърщай. Привлечи ме, докато се стопя в твоята пещ; Едно с всички неща и всички неща в Едно, Едно с Ума.

Когато освободите душата от робството, знайте, че мракът си е отишъл от вас. Завинаги може да търсите из пространството мъдрост, неограничена от вериги на плътта.

Напред и нагоре в утрото свободно се стрелкай, Душа, към царството на Светлината. Движи се в порядък, движи се в Хармония, движи се свободно с Децата на светлината.

Търси и знай моя ключ към Мъдростта. Така, о, човеко, със сигурност ще бъдеш свободен.

Пети Изумруден скрижал:
Обитателят на Унал

Често сънувам погребаната Атлантида, изгубена във вековете, които отминаха в нощта. Цикъл след цикъл съществуваша в красота, светлина в мрака на нощта.

Могъщ бе по власт над родените на Земята господарят на Унал, Господар на Земята по времето на Атлантида, цар на народите, властелин на мъдростта, Светлина през Сунтал, Страж на Пътя, обитаващ своя Храм, Светлина на Земята по времето на Атлантида.

Той, господарят, е от *цикъл* над нас, живее в тяло като човек, но не като родените на Земята е Той.

Знай, о, човеко, че господарят Хорлет никога не е бил едно от човешките деца. Далече в миналото, когато Атлантида за пръв път порасна по сила, там се появи един с Ключа на мъдростта, показвайки пътя към Светлината на всички.

Показа той на всички хора пътя към достижението, пътя към светлината, която тече сред хората. Овладея мрака, поведе душата човешка нагоре към висоти, които са Едно със Светлината.

Раздели той на части царствата, управлявани от децата човешки. Издигна той Храм, построен не от хората.

От небето призова той своята същност, отлята и оформена от силата на Итолан във форми, които Той построи чрез ума си. Стъпка след стъпка покриваше острова, пространство след пространство израстваше той по мощ. Черен, но не напълно, а тъмен като времепространството, и дълбоко в сърцето му бе Същността на Светлината. Бързо храмът израсна и заживя, излят и оформен от Словото на Обитателя, призован от безформеното във форма.

После изгради Той вътре големи помещения, изпълни ги с форми, извикани от небето, изпълни ги с мъдрост, извикана от ума му.

Безформен бе Той в своя храм, но прие формата на човек. Обитаващ сред тях, но не от тях, странен и твърде различен бе Той от децата човешки.

Избра тогава Той от човеците трима, които станаха негов вход. Избра Той тримата от най-възвишените, за да станат негова връзка с Атлантида. Вестители те бяха и носеха съветите му на царете на децата човешки.

Създаде Той други и даде им мъдрост; учители станаха те на децата човешки. Остави ги на остров Унал, за да бъдат учители по Светлина за човеците.

Всеки от тези, които бяха така избрани, трябваше да бъде обучаван по пет и десет години. Само така можеше да разбира как да бъде Светлина за децата човешки. Така се създаде Храмът, обиталище за Учителя човешки. Аз, Тот, винаги съм търсил мъдростта, търсил съм в мрака и в светлината. Отдавна в младостта си пътувах по *пътя* и търсех да добия ново познание. След много усилия един от тримата донесе ми Светлината. Донесе ми заповедите на Обитателя, повика ме от мрака в Светлината. Изправи ме той пред Обитателя, дълбоко в Храма пред големия Огън.

Там на великия трон съзрях аз Обитателя, облян в Светлина и огън припламващ. Коленичих пред великата мъдрост и почувствах Светлината да протича през мен на вълни. После чух гласа на Обитателя:

— О, мрак, в светлина превърни се. Дълго търси пътя към светлината. Всяка душа на Земята, която разхлаби оковите си, ще бъде скоро свободна от робството на нощта. Издигна се от мрака ти, приближи се по-близо до Светлината на своята цел. Тук ще обитаващ като едно от децата ми, страж на ръкописи, събрани от мъдростта, инструменти на Светлината от отвъдното. Бъди готов да направиш нужното, пазителю на мъдростта, въпреки вековете на мрака, които ще се спуснат бързо върху децата човешки. Живей тук и пий от цялата мъдрост. Пред теб ще се разкрият тайните и мистериите.

Товага отвърнах аз на Господаря на Циклите:

— О, Светлина, която се спусна над хората, дай ми твоята мъдрост, та да бъда на човека учител. Дай ми от твоята Светлина, за да бъда свободен.

Господарят заговори отново:

— Век след век ще живееш в твоята мъдрост. Да, и когато над Атлантида ще минават океански вълни, ще бъдеш изпълнен със Светлината, макар скрита в мрак, готов да дойдеш, когато някой те повика. Върви сега и придобий по-голяма мъдрост. Порасни чрез Светлината до безкрая на Цялото.

Дълго живях в Храма на Обитателя, докато накрая не станах Едно със Светлината.

После поех по пътя към звездните сфери, поех по пътя към Светлината. Дълбоко в сърцето на Земята следвах пътя, научих тайните както долу, така и горе; научих пътя към Залите на Аменти; научих Закона, който уравновесява света. До скритите помещения на Земята проникнах аз чрез мъдростта си, дълбоко през земната кора по пътя, скрит векове от децата на човеците. Пред мен се разкри още мъдрост, докато не стигнах до ново познание: открих, че всичко е част от едно Цяло, голямо и въпреки това още по-голямо от всичко, което познаваме. Търсих сърцето на Безкрая през вековете. Дълбоки и още по-дълбоки тайни открих.

Сега, когато гледам назад през вековете, знам, че мъдростта е безгранична, дори расте през вековете, Едно е с Безкрая и по-голяма от всичко.

В древна Атлантида имаше светлина. Да, мрак също, скрит бе той във всичко. Паднаха от светлината в мрака някои от онези, които се бяха издигнали на висоти сред човеците. Възгордяваха се поради своите познания, гордееха се със своето място сред хората. Дълбоко се ровеха в забраненото, отвориха вратата, която водеше надолу. Искяха да добият още познания, но искаха да ги донесат горе отдолу.

Онзи, който се спуска надолу, трябва да има равновесие, иначе е ограничен от липсата на нашата Светлина. Онези отвориха чрез познанията си забранени за хората пътища.

Но в своя Храм всевиждащият Обитател лежеше в своето Агванти, чрез което душата му свободно се скиташе из Атлантида. Видя как атлантите с магията си отварят вратата, която щеше да донесе голяма злочестина на Земята. Товага душата бързо побягна обратно в тялото Му. Изправи се Той от своето Агванти. Повика тримата могъщи вестители. Даде заповеди, които срутиха света.

Бързо се спусна Обитателят дълбоко под земната кора в Залите на Аменти. После призова силите, които владееха Седмината Господари; промени равновесието на Земята. Атлантида потъна надолу сред черните вълни.

Разби врата, която беше отворена; разби портата, която водеше надолу. Всички острови бяха разрушени с изключение на Унал и част от острова на синовете на Обитателя. Запази ги Той, за да бъдат учители, Светлина по пътеката на родените по-късно, Светлина за по-малките деца на човеците.

След това повика мен, Тот, при себе си, и даде ми заповеди какво да направя, казвайки:

— Вземи, о, Тот, цялата твоя мъдрост, вземи всичките си *ръкописи*. Вземи цялата си магия. Тръгни си и запази *ръкописите* до времето, когато Светлината се увеличи сред хората. Ти *трябва* да бъдеш светлина през вековете, скрита, но въпреки това откривана от просветените хора. Над цялата Земя ти даваме власт Ние, но сме свободни да я дадем или отнемем. Събери сега синовете атлантски. Вземи ги и избягайте при хората от скалните пещери. Отлети до страната на Децата на Кхем.

После събрах аз синовете атлантски. На космически кораб качих всичките си ръкописи от потъналата Атлантида. Събрах всичките си сили, многото си инструменти с могъща магия.

След това се издигнахме нагоре върху крилете на утринта. Издигнахме се високо над Храма, оставяйки зад нас тримата и Обитателя, дълбоко в залите под Храма.

Надолу под вълните потъна големият Храм, затваряйки пътя към Властелините на Циклите. Но винаги за онзи, който има знания, ще бъде отворен пътът към Аменти.

После *бързо побягнахме върху* крилете на утринта, побягнахме към земята на децата на Кхем. Там с моята сила победих ги и управлявах. Издигнах аз до Светлината децата на Кхем.

Дълбоко под скалите зарових аз моя космически кораб, очаквайки времето, когато човекът може да бъде свободен. Върху него издигнах знак с форма на лъв и при все това приличащ на *човек*. Там под изображението още почива моят космически кораб, готов да бъде изваден, ако стане нужда.

Знай, о, човеко, че далеч в бъдещето ще дойдат нашественици от дълбокия космос. Тогава се събуди ти, който имаш мъдрост. Извади моя кораб и с лекота победи.

Дълбоко под изображението лежи моята тайна. Потърси и намери в пирамидата, която построих. Всяка е Ключ за другата. Всяка е портата, която води в Живота. Следвай Ключа, който оставям след себе си. Търси и вратата към живота твоя ще бъде. Търси ти в моята пирамида, дълбоко в прохода, който свършва в стената. Използвай ти ключа на Седмината и пред теб ще се открие пътът надолу.

Дадох ти моята мъдрост. Дадох ти моя път. Следвай пътя, разкрий моите тайни.

Шести *Изумруден Скрижал*

Слушай, човеко, мъдростта на магията. Чуй знанието за забравените сили. Много, много отдавна, в дните на първия човек, война започна между мрака и светлината. Хората, както и сега, изпълнени бяха и с мрак, и със светлина, и докато над едни мракът властваше, в душите на други сияеше светлина.

Да, стара е тази война, вечният сблъсък между светлината и мрака. Свирепото те борят се през вековете, странни сили използват, скрити за човека.

Адепти, с чернилка изпълнени, срещу светлината отново и отново се хвърляха, но светлите винаги побеждаваха нощния мрак. В който и век или място да отидете, със сигурност ще узнаете за битката с нощта. Преди много векове Слънцата на утрото слязоха и видяха, че светът с мрак е изпълнен. В това минало време войната започна, незапомнено древната битка между мрака и Светлината.

Мнозина в това време тъй изпълнени с мрак бяха, че в тях светлината едва мъждукаше в нощта.

Властелините на мрака стремяха се всичко с техния мрак да изпълнят, търсеха нови и нови в тяхната нощ да притеглят. Яростно противостояха им лъчистите учители, яростно се бореха срещу нощния мрак. Тъмните оковите стягаха, с вериги привързваха човека към нощния мрак. Използваха винаги черна магия, на човека я даваха от силата на мрака; магията с мрак замърсяваше душата човешка.

Насила през вековете привързваха хората Братята на мрака, антагонисти на човешките деца. Вървяха те винаги тайно и скрито, видими, но неоткриваеми за човешките деца. Все тъй вървят и работят те в мрак, скрити от светлината в нощния мрак. Тихо и тайно използват те техните сили, поробват и връзват душите човешки.

Невидими идват и вървят те невидими. Човекът в своето невежество ги вика отдолу.

Мрак е пътят, по който пътуват Тъмните братя, по-тъмни от нощна тъма, около Земята пътуват и влизат в човешките сънища. Сила те имат от мрака около тях други обитатели да извикат отвъд тяхната сфера, мрачни и за човека невидими. В човешкия ум властват Тъмните братя. Около него спускат те булото на тяхната нощ. Докато живи са, душата живее завързана, окована във веригите на Булото на нощта. Могъщи са те в забраненото познание, забранено, понеже с нощта то е едно.

Слушай, човеко, и чуй предупреждението мое: Свободен бъди от оковите на нощта. Не предавай душата си на Братята на мрака. Дръж лицето си винаги към Светлината. Не знаеш ли, човеко, че твоята скръб идва само от Булото на нощта? Да, човеко, вземи под внимание предупреждението ми: винаги се стреми нагоре, обърни душата си към Светлината. Защото те знаят много добре, че онези, които са стигнали близо до Слънцето по своята пътека към Светлината, имат голяма и още по-голяма сила да връзват с тъмнина децата на Светлината.

Слушай, о, човеко, онзи, който идва при теб. Но премери словата му - дали са от Светлина. Защото има мнозина, които крачат в черен блясък и още не са на Светлината деца. Лесно е да вървиш по техния път, лесно е да следваш пътя, по който водят. Но, о, човеко, вслушай се в моето предупреждение: Светлината идва само при онзи, който полага усилия. Труден е пътят, който води до мъдростта, труден е пътят, който води до Светлината. Мнозина ще открият камъни по своя път; и планини, които трябва да изкачат към Светлината. Въпреки това, знай, о, човеко, за онези, които ги преодолеят, свободен ще бъде пътят на Светлината. Но никога не следвай Черните братя. Винаги бъди на Светлината дете. Защото знаеш ли какво, о, човеко, накрая Светлината трябва да победи мрака и нощта да бъде прогонена от Светлината. Чуй, човеко, и запомни моята мъдрост: равна на Мрака е Светлината.

Когато мракът бъде прогонен и всички була са свалени, от мрака Светлина ще проблесне.

Така както сред хората съществуват Черните братя, така съществуват и Братята на Светлината.

Противници са те на Братята на Мрака, опитват се да освободят хората от нощта. Сили имат те могъщи и големи, познават Закона, на който се подчиняват планетите. Винаги работят в ред и хармония, освобождават човешката душа от робството на тъмнината. Те също се движат тайно и скрито. Не са познати на децата на хората. Но трябва да знаеш, че те винаги крачат с теб, показват Пътя на децата човешки. Винаги борят се те срещу Братята на Мрака, побеждават и побеждават безкрай. Защото накрая винаги светлината трябва да бъде господар, да прогони нощния мрак.

Да, човеко, знай това: винаги до теб крачат Децата на Светлината.

Господари са те на мощта на Слънцето, никога невиджани, но въпреки това пазители на хората. Техният път отворен е за всички, отворен за онзи, който иска да върви в Светлината. Свободни са те от черната Аменти, свободни от Залите, над тях неограничено господства Животът. Слънца са те и Господари на утринта, деца на Светлината, за да сияят сред хората. Подобни са на хората, но въпреки това са различни. В миналото те никога не са били разделени. Винаги са били Едно във вечно Единство, през цялото пространство от началото на времето. Те се издигнаха в Единство с единното Цяло, нагоре от първата вселена, формирани и безформени.

Дали са на хората тайни, които ще ги пазят и защитават от всякакви вреди. Онзи, който тръгне по пътя на учителите, трябва да бъде свободен от робството на нощта. Трябва да победи безформеното и безличното, трябва да победи призрака на страха. С познания трябва да придобие всички тайни, да измине пътя, който води през мрака, но винаги да пази пред себе си светлината на своята цел. Големи пречки ще среща по пътя, въпреки това ще продължава упорито към Светлината на Слънцето.

Чуй, о, човеко, Слънцето е символът на Светлината, която сияе в края на пътя. Сега на теб давам тайните: как да посрещнеш тъмната сила, да посрещнеш и победиш страха от нощта. Единствено чрез познание ти можеш да победиш, единствено чрез познание можеш да имаш Светлина.

Сега ти давам знанията, известни на Учителите; знанието, което побеждава всички тъмни страхове. Използвай мъдростта, която ти давам. Бъди господар на Братята на Мрака.

Когато при теб дойде чувство, което те притегля по-близо до черната порта, провери сърцето си и разбери дали чувството, което изпитваш, е дошло отвътре. Ако откриеш мрака в твоите собствени мисли, прогони ги от мястото в съзнанието си. Изпрати през тялото си вълна от вибрации, първо неравномерни, а после равномерни, повтаряй ги често, докато не се освободиш. Пусни силата на вълните в твой мозъчен център. Насочвай я на вълни от главата си към краката.

Но ако откриеш, че сърцето ти не е потъмняло, бъди сигурен, че към теб е насочена сила. Само чрез познания можеш да я преодолееш. Само чрез мъдрост можеш да се надяваш да бъдеш свободен. Познанието носи мъдрост, а мъдростта е сила. Придобий я и ще имаш власт над всичко.

Първо потърси място, свързано с мрака. Направи кръг около себе си. Застани изправен в средата му. Използвай тази формула и ще бъдеш свободен. Издигни ръцете си към *тъмния космос* над теб. Затвори очи и видай Светлината. Призови Духа на Светлината чрез Времепространството със следните думи и ще бъдеш свободен: *Изпълни тялото ми с Духа на Светлината. Ела от Цветето, което сияе в мрака. Ела от Залите, където управляват Седмината Властелини. Ще ти изброя аз по име Седмината: Три, Четири, Пет и Шест, Седем, Осем - Девет. По име ги зова да ми помогнат, да ме освободят и да ме спасят от нощния мрак: Унтанас, Куертас, Чиетал и Гояна, Хуертал, Семвета - Ардал. В тяхно име те умолявам, освободи ме от мрака и ме изпълни със Светлина.*

Знай, о, човеко, че когато си направил това, ще бъдеш свободен от оковите, които те държат, ще отхвърлиш робството на Братята на Нощта. Не виждаш ли, че имената имат силата да освобождават чрез вибрации оковите, които връзват? Използвай ги при нужда, за да освободиш твоя брат, така че и той да може да се отдели от нощта.

Ти, човеко, си помощник на своя брат. Не го оставяй да лежи в робството на нощта.

Сега на теб ще дам моята магия. Вземи я и поemi пътя към Светлината.

Светлина за теб, живот за теб, Слънце можеш да бъдеш на цикъла по-горе.

Седми Изумруден скрижал: Седмината властелини

Вслушай се, човеко, и чуй моя глас. Отвори твоето времепространство и пий моята мъдрост. Тъмен е пътят на живота, по който пътуваш. Много са капаните, които лежат пред теб. Винаги търси да придобиеш по-голяма мъдрост. Добий я и тя ще бъде светлина по твоя път.

Отвори душата си, човеко, за Космическото и му позволи да проникне вътре като едно с душата ти. Светлината е вечна, а мракът мимолетен. Вечно търси, човеко, Светлината. Знай, че винаги, когато Светлината изпълни твоя мрак, за теб той скоро ще изчезне.

Отвори душата си за Братята на Светлината. Позволи им да влязат и да те изпълнят със Светлина. Вдигни очите си към Светлината на Космоса. Винаги дръж лицето си насочено към целта. Единствено чрез добиването на светлината на цялата мъдрост ще бъдеш едно с Безкрайната цел. Винаги се стреми към вечното Единство. Винаги търси Светлината на целта.

Светлината е безгранична и Светлината е с граници, отделена само от мрака в човека. Стреми се да разкъсаш Булото на Мрака. Събери Светлината в Едно.

Чуй, о, човеко, вслушай се в гласа ми, който пее песента на Светлината и Живота. В целия космос светлината е преобладаваща, тя обгръща Цялото със знамена от пламъци. Винаги търси в булото на Мрака и там някъде със сигурност ще намериш Светлина. Скрита и заровена, изгубена за човешкото познание, дълбоко в ограниченото съществува Безкраят. Изгубен, но съществуващ, протичащ през всички неща, живеещ в Цялото е безкрайният Ум. В целия космос има само Една мъдрост. Макар да изглежда разделена, тя е Една в Едно. Всичко, което съществува, произлиза от Светлината, и Светлината произлиза от Цялото.

Всичко създадено се основава на Ред: Закон управлява космоса, където царува Безкраят. От равновесието произлязоха великите цикли, движещи се в хармония към края на Вечното.

Знай, о, човеко, че далеч във времепространство самата Вечност ще премине през промяна. Тук чуй гласа на Мъдростта: знай, че винаги Цялото е от Цялото. Знай, че през времето можеш да търсиш мъдрост и да намираш все повече светлина по пътя. Да, трябва да откриеш, че ако някога се отдръпнеш, твоята цел ще ти се изплъзва от ден на ден.

Много отдавна в Залите на Аменти аз, Тот, стоях пред Властелините на циклите. Могъщи бяха те в тяхната сила; могъщи в мъдростта разбулена.

Воден от Обитателя, тогава аз ги видях за пръв път. Но след това бях свободен от присъствието им, свободен да се присъединя към тях когато поискам. Често се спусках надолу по тъмния път в Залата, където Светлината вечно блести.

Научих аз от Владетелите на циклите мъдрост, донесена от циклите над нас, познание от Безкрайността на Цялото. Много са въпросите, които зададох на Владетелите на циклите, и голяма беше мъдростта, с която ме дариха. Сега на теб давам тази мъдрост, добита от пламъка на огъня на Безкрая.

Дълбоко в тъмните Зали седят Седмината, единици съзнание от циклите горе. Разкриват се Те в този цикъл като водачи на човека към познанието на Цялото. Седмина са те и могъщи по сила, докато предават тези думи чрез мен на човека. Отново и отново стоях пред тях, слушайки думите, които идваха без звук. Веднъж те ми казаха:

— Човеко, ще добиеш ли мъдрост? Търси я в сърцето на пламъка. Ще добиеш ли познание за сила? Търси го в сърцето на пламъка. Ще бъдеш ли едно със сърцето на пламъка? Потърси тогава в твоя собствен скрит пламък.

Много пъти Те ми говориха, учейки ме на мъдрост не от този свят; показвайки ми все нови пътища към светлината; учейки ме на мъдрост, донесена отгоре, давайки ми знания за действие, познание на Закона, реда на Цялото.

Веднъж Седмината казаха:

— Отдалече отвъд времето идваме Ние, човеко. Пътувахме от отвъд времепространството, да, от мястото на края на Безкрая. Когато ти и всичките ти братя бяхте безформени, ние бяхме формирани от порядъка на Цялото. Не сме като хората Ние, макар веднъж и ние да бяхме човеци. Бяхме формирани Ние от Великата празнота в порядък и според Закона. Защото трябва да знаеш, че което е с форма, в действителност е безформено, форма има само в твоите очи.

И отново Седмината заговориха:

— Дете на Светлината, си ти о, Тот, свободен да пътуваш по светлия път нагоре, докато най-накрая всички не станат Едно. Бяхме формирани според нашия ред: Три, Четири, Пет и Шест, Седем, Осем - Девет. Знай, че това са номерата на циклите, от които се спуснахме при човека. Всеки има тук да изпълни задължение; всеки има тук сила да овладява. Въпреки това Ние сме Едно с Душата на нашия цикъл. Въпреки това Ние също търсим цел. Много отвъд представата на човека Безкраят се разпростира в едно по-голямо Цяло. Там във време, което не е време, ние ВСИЧКИ ще станем ЕДНО с нещо по-голямо от ЦЯЛОТО. Времето и пространството се движат на цикли. Познай техния закон и ти също ще бъдеш свободен. Да, ще бъдеш свободен ти, за да минеш през циклите, покрай стражите, които стоят до вратата.

Тогава заговори ми Този от Деветия цикъл: — Съществувах вечност след вечност, без да познавам живот и без смърт да вкуся. Защото трябва да знаеш, човеко, че далеч в бъдещето животът и смъртта ще бъдат едно с Цялото. Всяко толкова съвършено уравновесява другото, че нито едно от тях не съществува в Единството на Цялото. В хората от този цикъл силата на живота е необузdana, но животът в своя растеж става едно с Цялото. Тук аз се разкривам в този твой цикъл, но въпреки това съм там в твоето бъдещо време. Но за мен времето не съществува, защото в моя свят такова не съществува, защото Ние сме безформени. Живот Ние нямаме, но въпреки това притежаваме съществуване по-пълно, по-голямо и свободно от твоето.

Човекът е пламък, вързан за планина, но Ние в нашия цикъл винаги ще бъдем свободни. Знай, о, човеко, че когато си напреднал в циклите, които продължават нагоре, самият живот ще премине в мрака и само същността на Душата ще остане.

След това с мен говори Властелинът на Осмия цикъл: — Всичко, което ти знаеш, е част от малкото. Досега още не си докоснал Великото. Отдалеч в пространството, където Светлината властва над всичко, дойдох аз в Светлината. Имах също така форма, но не като твоята.

Безформената ми форма беше формирана в тяло от Светлина. Не познавам Живота и не познавам Смъртта, но въпреки това съм господар на всичко, което съществува. Потърси да намериш пътя през преградите. Върви по пътя, който води в Светлината. Заговори отново с мен Деветия: — Потърси да намериш пътя към отвъдното. Не е възможно да израснеш до съзнание по-висше. Защото, когато Две са станали Едно и Едното е станало Цялото, знай, че преградата се е вдигнала и пътят пред теб е свободен. Израсни ти от формата до безформието. Свободен можеш да бъдеш от пътя.

Така през вековете аз слушах, учейки пътя до Цялото, Сега вдигам мисълта си към Цялото. Слушай и чуй, когато отправи зов: „О, Светлина, проникваща във всичко, Едно с Цялото и Всичко в Едно, потечи до мен през кана ла. Влез, за да бъда свободен. Направи ме Едно с Душата на Цялото, сияеща от тъмнината на нощта. Направи ме свободен от цялото времепространство, свободен от Булото на нощта. Аз, дете на Светлината, заповядвам: „да бъда свободен от мрака.“

Безформен съм аз за Душата-Светлина, безформен, но сияещ от Светлина. Зная аз, че робството на мрака трябва да се строши и да рухне пред светлината.

Сега дарявам ти тази мъдрост. Свободен можеш да бъдеш, човеко, живеи в светлина и блясък. Не извърщай лицето си от Светлината. Твоята душа обитава сфери на сияние. Ти си дете на Светлината.

Насочи мислите си навътре, а не навън. Намери Душата-Светлина в себе си. Знаи, че ти си Господарят. Всичко друго е донесено отвътре. Израсни до сферите на блясъка. Придържай мислите си към Светлината. Знаи, че си едно с Космоса, пламък и дете на Светлината.

Сега отправям към теб предупреждение: не позволявай на мисълта си да се отклони. Знаи, че светлината със сигурност тече през твоето тяло. Не се обръщай към Тъмното сияние, което идва от Братята на мрака. Дръж очите си винаги вдигнати нагоре, душата си в съзвучие със Светлината.

Вземи тази мъдрост и се вслушай в нея. Послушай гласа ми и се подчини. Следвай пътя до светлината и ще бъдеш Едно с него.

Осми Изумруден скрижал:
Ключът към мистериите

На теб, човеко, дадох моите познания. На теб дадох Светлина. Слушай сега и приеми моята мъдрост, донесена от сферите на пространството отгоре и отдолу.

Не съм като човек, защото станах свободен от измерения и сфери. Във всяка приемам ново тяло. Във всяка променям формата си. Зная сега, че безформието е всичко, което има форма.

Велика е мъдростта на Седмината. Могъщи са те от отвъд. Разкриват се те чрез своята власт, в сила отвъдна.

Ето ти тези мъдри думи. Приеми ги и направи ги свои. Открий в тях безформието. Намери ключа към отвъдното. Мистерията не е нещо друго освен скрито познание. Открий го и тя ще се разбуди. Намери дълбоко заровената мъдрост и бъди господар на мрака и Светлината.

Дълбоки са мистериите около теб, скрити са тайните на Древното. Търси чрез Ключовете на моята мъдрост. Със сигурност ще намериш пътя. Вратата към силата е тайна, но който я достигне, ще получи. Гледай към Светлината! О, братко мой, отвори и ще получиш. Продължавай напред през долината на мрака. Преодолей обитателя на нощта. Дръж винаги очите си в Сферата на Светлина та и ще бъдеш Едно със Светлината.

Слушай, човеко, моя глас, който ти открива пътеки те до Светлината, който ти сочи пътя до мястото, кога то ще бъдеш Едно със Светлината. Търси мистериите на земното сърце. Научи законите, които държат звездите в равновесие чрез силата на първичната мъгла. Търси пламъка на земния живот. Изкъпи се в ослепителния блясък на този пламък. Следвай триъгълния път, докато и ти също не станеш пламък. Говори с думи без глас на онези, които обитават отдолу. Влез в осветения в синьо Храм и се изкъпи в огъня на целия живот.

Знай, човеко, ти си сложен, същество от земя и от огън. Позволи на пламъка ти да блесне ярко. Бъди само огън.

Мъдростта е скрита в мрак. Когато бъде осветена от пламъка на Душата, намери мъдростта и бъди Роден от Светлина, Слънце на Светлината без форма. Винаги търси повече мъдрост. Намери я в сърцето на пламъка. Знай, че само чрез усилия Светлината може да се излее в ума. Сега говорих от моята мъдрост. Послушай гласа ми и се подчини. Разкъсай булата на мрака. Хвърли Светлина върху пътя.

Говоря аз от древна Атлантида, говоря за дните на Царството на сенките, говоря за идването на децата на сенките. С мъдростта си земните хора от великите дълбини ги извикаха, за да придобият сила голяма. Далеч в миналото, преди Атлантида да е съществувала, там имаше хора, които дълбаеха в мрака, използваха черна магия, викаха създания от великите дълбини под нас. Появиха се те в този цикъл. Безформени бяха те и от друга вибрация, съществуваха невидими за децата на земните хора. Единствено чрез кръв можеха форма те да добият. Единствено чрез човека можеха да живеят в света.

В минали векове те бяха победени от Властелините, изтласкани надолу до мястото, откъдето дойдоха. Но някои останаха, скрити в пространства и сфери, непознати на човека. Живееха те в Атлантида като сенки, но от време на време сред хората се явяваха. Да, когато някой им предложи кръв, те се появяваха, за да живеят сред хората.

В човешка форма се движеха сред нас, но заради хората само на тях бяха прилични. Когато магията биваше вдигната, се откриваха змийските им глави, но хора бяха сред хората. Промъкваша се в управите, приемайки форми, присъщи на хората. Убиваха чрез изкуството си главите на царствата, приемаха тяхната форма и управляваха хората. Можеха да бъдат открити само чрез магия. Само чрез звук лицата им можеха да бъдат видени. От царството на сенките се стремяха да унищожат човека и да управляват вместо него.

Но трябва да знаеш, че Властелините бяха могъщи в магията, способни да вдигнат булото от лицето на змията, способни да я отпратят обратно на мястото ѝ. Дойдоха те при човека и го научиха на Словото, което само човек може да произнесе. След това бързо вдигнаха Булото от змията и го изхвърлиха от мястото му сред хората.

Въпреки това внимавай, змията все още живее на място, което от време на време към света се отваря. Невидими те се движат сред вас по места, където обредите били са изречени. Отново във времето те ще приемат външния вид на човека. Могат да бъдат призвани от учител, който различава бялото от черното, но само белият учител може да ги контролира и върже, докато са от плът. Не търси царството на сенките, защото зло ще се появи със сигурност. Защото само учителят на светлината ще победи сянката на страха.

Знай, братко мой, че страхът е пречка голяма. Бъди господар на всичко в светлина, ще изчезне сянката скоро. Чуй ти и приеми мъдростта ми, гласът на Светлината е ясен. Не търси долината на сенките и сама Светлината ще се яви.

Слушай, о, човеко, дълбините на моята мъдрост. Давам ти скрити за човека познания. Далеч съм бил по време на моето пътуване през времепространството, дори до края на пространството на този цикъл. Намерих аз там голямата преграда, задържаща човека да не напусне този цикъл. Да, съзрях Хрътките на преградата, легнали да чакат онзи, който ще мине покрай тях. В това пространство, където времето не съществува, едва доловимо усетих пазителите на циклите. Те се движат само под ъгли. Не са способни те на извивки.

Странни и ужасни са Хрътките на преградата. Те следват съзнанието до границите на пространството. Не мислете да избягате, като влезете в тяло, защото бързо следват те Душата ъгъл след ъгъл. Само кръгът ще ви даде безопасност, защита от лапите на Обитателите на ъглите.

Някога в едно отминало време аз се приближих до голямата Преграда и видях на бреговете, където времето не съществува, безформените форми на Хрътките на преградата. Да, криеха се те в мъглата отвъд времето, но аз ги открих; а те отдалеч ме подушиха и нададоха силен камбанен вой, който можеше да бъде чул от цикъл на цикъл, носен през пространството към душата.

Побягнах тогава бързо пред тях, обратно от немислимия край на времето. Но оттогава винаги те ме преследват, в странни ъгли движат се те, на човек неизвестни. Да, на сивия бряг на края на времепространството намерих аз Хрътките на преградата, разбеснели се по Душата, която опитва в отвъдното да проникне. Побягнах аз в кръгове в тялото си обратно. Побягнах, но бързо те следвах ме. Да, следвах ме поглъщащите, търсейки начин през ъгли да погълнат душата ми.

Знай, човеко, че Душата, която се осмели да предизвика Преградата, може да бъде задържана в робство от Хрътките от отвъд времето, от съзнание лишена, докато цикълът не завърши напълно.

Влязох аз в тялото си. Създадох кръговете, които ъгли не знаят, създадох формата, която беше формирана от моята форма. Направих тялото си на кръг и изгубих преследвачите в кръговете на времето. Но дори сега, когато съм свободен от тялото си, трябва да съм винаги внимателен и да не се движа през ъглите, защото иначе Душата ми може никога да не бъде свободна.

Знай, че Хрътките на преградата се движат само под ъгли и никога по извивките на пространството. Само чрез движение по извивките можеш да им избягаш, защото в ъглите ще те преследват. О, човеко, вслушай се в предупреждението ми: не се опитвай да разбиеш вратата към отвъдното. Малцина са онези, които са успели в преминаването на Преградата към по-великата Светлина, която сияе отвъд. Защото трябва да знаеш, че дори обитателите търсят такива души, за да ги задържат в робство.

Слушай, човеко, и вземи под внимание предупреждението ми: не се опитвай да минеш покрай пазачите на пътя. Но опитай се да добиеш своя собствена Светлина и да се приготвиш да минеш по пътя. Светлината е твоят окончателен край, о, братко мой. Винаги търси и намирай Светлината по пътя си.

Девети Изумруден скрижал:
Ключът към свободата на пространството

Слушай, човеко, чуй гласа ми, учещ на мъдрост и Светлина в този цикъл; уча те как да пропъдиш мрака, уча те как да внесеш Светлина в твоя живот.

Търси, човеко, да намериш големия път, който води до вечен Живот като Слънце. Далеч стой от булото на мрака. Търси да станеш Светлина в света. Направи от себе си съсъд за Светлина, средоточие на Слънцето на това пространство.

Вдигни очите си към Космоса. Вдигни очите си към Светлината. Говори с думите на Обитателя, пей песните му, които викат долу Светлината. Пей песента на свободата. Пей песента на Душата. Създай силната вибрация, която ще те направи Едно с Цялото. Смеси цялото си същество с Космоса. Израсни в Едно със Светлината. Бъди проводник на реда, път на Закона до света.

Твоята Светлина, човеко, е великата Светлина, сияеща през сянката на плътта. Трябва да се изтръгнеш от тъмнината, за да станеш Едно със Светлината.

Сенки на мрака те заобикалят. Животът те изпълва със своя поток, но сега, човеко, трябва да се издигнеш над твоето тяло. Да идеш далеч до сферите, които те заобикалят, но въпреки това едно да останеш със себе си.

Огледай се около себе си, човеко. Виж отразена твоята собствена светлина. Да, дори в мрака около теб твоята собствена Светлина се излива през булото.

Винаги търси мъдростта. Не позволявай на тялото ти да те предаде. Не напускай пътя на вълната от Светлина. Избягвай затъмнения път. Знай, че мъдростта е трайна, съществуваща откакто Единната Душа започна да създава хармония от хаоса според Закона, който съществува по Пътя.

Слушай, човеко, урока на мъдростта. Чуй гласа, който говори за отминалото време. Да, ще ти кажа забравени познания, ще ти кажа мъдростта, скрита в отминалото време, изгубена в мъглата на мрака около мен.

Знай, човеко, ти си върховното на всички неща. Само познанието за това е забравено, изгубено, когато човекът бе хвърлен в робство, вързан и окован от веригите на мрака.

Много, много отдавна, аз захвърлих тялото си. Скитах се свободно в необятния етер, обикалях в кръг ъглите, които държат човека в робство. Знай, човеко, ти си само дух. Тялото е нищо. Душата е Всичко. Не позволявай на тялото ти да те окове. Отхвърли мрака и пътувай в Светлина. Отхвърли тялото си, о, човеко, и бъди свободен, бъди Светлина, Едно със Светлината.

Когато се освободиш от оковите на мрака и тръгнеш да пътуваш из пространството като Слънце на Светлината, трябва да знаеш, че пространството не е безгранично, а наистина ограничено от ъгли и извивки. Знай, о, човеко, че всичко, което съществува, е само изражение на по-големи неща, които още не са дошли. Материята е течна и тече като река, постоянно се променя от едно нещо в друго.

През всички векове познанието е съществувало; никога не е променяно, макар заровено в мрак; никога не е било губено, макар забравено от човека.

Знай, че през пространството, което обитаваш, има други също толкова големи колкото твоето собствено, вплетени в сърцето на твоята материя, но въпреки това отделни пространства.

Някога във време отдавна забравено аз, Тот, отворих вратата, проникнах в другите пространства и научих за скритите тайни. Дълбоко в същността на материята са скрити много мистерии.

Девет са сплетените измерения и Девет циклите на пространството. Девет са разсейките на съзнанието и Девет са световите между световите. Да, Деветима са Властелините и циклите, които идват отгоре и отдолу.

Пространството е пълно със скрити такива, защото пространството е разделено от времето. Търси ключа за времепространството и ще отключиш вратата. Знай, че из времепространството съзнанието със сигурност съществува. Макар да е скрито от нашите познания, то въпреки това съществува вечно.

Ключовете за световите в теб се намират само в теб. Защото човекът е входът към мистерията и ключ, който Един в Едно е.

Търси в кръга. Използвай думата, която ще ти дам. Отвори входа вътре в теб и със сигурност ще живееш. Човеко, ти мислиш, че си живял, но знай, че това живот е в смъртта. Защото когато в плен си на своето тяло, за теб живот няма. Само Душата е свободна в пространството и има живот, който действително е живот. Всичко друго е само плен, окови, от които трябва да бъдеш свободен.

Не мисли, че човекът е роден от земята, макар че може да е дошъл от нея. Човекът е роден в светлина дух. Но без да го знае, той никога не може да бъде свободен. Мракът оковава душата. Само онзи, който търси, може да се надява някога да бъде свободен.

Около теб падат сенки. Мрак изпълва всички пространства. Продължавай да светиш, о, Светлина на човека-душа. Изпълни мрака на пространството. Ти си Слънцето на Великата Светлина. Помни и ще бъдеш свободен. Не стой в сенките. Изскочи от мрака на нощта. Светлина нека Душата ти бъде, о, от Слънцето роден, изпълнена със славата на Светлината, свободна от робството на мрака, Душа, Едно със Светлината.

Ти си ключът към цялата мъдрост. В тебе са цялото време и пространство. Не живеи в робството на мрака. Освободи своята светлинна форма от мрака.

Велика светлина, която изпълва целия Космос, потечи към човека.

Направи от тялото му факла, която никога да не угасва сред хората.

Далеч в миналото търсих познания, неизвестни на човека. Далеч в пространството се върнах, където започна времето. Винаги търсех нови познания, за да ги добавя към мъдростта, която зная. Но открих единствено, че бъдещето държи ключа към мъдростта, която търсех.

Отпътувах надолу към Залите на Аменти да търся по-голямо познание. Попитах Властелините на Циклите за пътя към мъдростта, която търсех. Зададох на Властелините въпроса:

— Къде е изворът на Цялото?

Мощен бе гласът на Властелина на Деветия:

— Освободи душата си от твоето тяло и ела с мен при Светлината.

Излязох аз от тялото си, останах пламък в нощта. Стоях пред Властелините, окъпан в огъня на Живота. Тогава бях сграбчен от сила, надхвърляща човешките представи. Хвърлен бях в Бездната през непознати на човека пространства.

Видях формирането на реда от хаоса и тългите на нощта. Видях Светлината да извира от Реда и чух гласа на

Светлината. Видях пламъка на Бездната, отхвърляща Реда и Светлината. Видях Реда да изскача от хаоса. Видях как Светлината дава живот. След това чух гласа:

— Чуй и разбери. Пламъкът е изворът на всички неща, той съдържа потенциала на всички неща. Редът, който изпрати Светлината, е Словото и от Словото произлезе животът и съществуването на всичко. — И отново заговори гласът: — Животът в теб е Словото. Намери живота в себе си и ще имаш сили да използваш Словото.

Дълго гледах Светлината-пламък, изливаща се от същността на Огъня, осъзнавайки, че животът не е нищо друго освен Ред и че човекът е едно с огъня.

Върнах се в тялото си. Застанах отново пред Деветия, слушах гласовете на Циклите, с мощни вибрации говореха те:

— Знай, Тот, че животът не е нищо друго освен Словото на Огъня. Силата на Живота, която търсиш пред себе си, не е нищо друго освен Словото в Света като огън. Търси пътя към Словото и силите със сигурност ще бъдат твои.

Тогава попитах Деветия:

— О, Господарю, покажи ми пътя. Дай ми пътя към мъдростта. Покажи ми пътя към Словото.

Отвърна ми Властелинът на Деветия:

— Чрез реда ти ще намериш пътя. Не видя ли, че Словото дойде от хаоса? Не видя ли, че Светлината дойде от Огъня? Внимавай за безпорядъка в живот си. Уравновеси и подреди живота си. Обуздай целия хаос от чувства и ще имаш ред в живота. Редът, роден от хаоса, ще ти донесе Словото на Извора, ще ти даде силата на Циклите и ще направи от Душата ти сила през вековете, усъвършенствано Слънце от Извора.

Слушах гласа и дълбоко останах думите в сърцето ми. Защото вечно търсех аз ред, който може да привлече словото. Знай, че който го придобие, трябва да бъде вечно в Реда. Защото използването на Словото чрез безпорядък не е възможно и никога не може да бъде.

Вземи тези думи, човеко. Нека бъдат част от твоя живот. Търси да победиш безпорядъка и ще бъдеш едно със Словото.

Не спирай да търсиш светлината по пътя на живота. Стреми се към Слънцето. Бъди единствено Светлина. Задръж своята мисъл в единството на Светлината с тялото човешко. Знай, че всичко е Ред от Хаоса, роден в Светлина.

Десети Изумруден скрижал:
Ключът към времето

Слушай, о, човеко, вземи моята мъдрост. Научи дълбоко скритите мистерии на пространството. Научи за Мисълта, която порасна в бездната и донесе Ред и хармония в пространството.

Знай, човеко, че всичко, което съществува, има същност само поради Закона. Знай Закона и ще бъдеш свободен, никога няма да бъдеш вързан от оковите на нощта.

Далеч през странни пространства пътувах аз в дълбините на бездната от време, научавайки чудни и още по-чудни мистерии, докато накрая всичко беше разкрито. Знай, че мистерията е мистерия само когато е неизвестно за човека познание. Когато разбереш сърцето на всички мистерии, познанието и мъдростта със сигурност ще бъдат твои.

Търси и научи, че Времето е тайната, чрез която можеш да бъдеш свободен от това пространство.

Дълго аз, Тот, търсих мъдрост; и ще я търся до края на вечността, защото знам, че преди да се оттегля, трябва да стигна до целта, която търся да придобия. Дори Властелините на Циклите знаят, че Те още не са постигнали целта, защото с цялата си мъдрост са наясно, че Истината винаги нараства.

Веднъж в миналото аз говорих с Обитателя. Попитах за мистериите на времето и пространството. Зададох му въпроса, който се надигаше в моето същество:

— О, Господарю, какво е време? Тогава Той, Учителят, ми каза:

— Знай, Тот, в началото имаше празнота и нищо: без-временно безпространствено нищо. И в нищото дойде мисъл, целеустремена, всепроникваща и Тя изпълни Празнотата. Не съществуваше Материя, а само сила, едно движение, вихър от вибрацията на целеустремената мисъл, която изпълваше Празнотата. И аз запитах Учителя:

— Тази мисъл вечна ли беше? А Обитателят ми отвърна:

— В началото имаше вечна мисъл, а за да бъде мисълта вечна, трябва да съществува време. Така във всепроникващата мисъл порасна законът на Времето. Да, време, което съществува из цялото пространство, носещо се с гладко ритмично движение, което е вечно в състояние на непроменливост. Времето не се променя, но всички неща се променят с времето. Защото времето е силата, която държи събитията разделени, всяко на подходящото му място. Времето не е в движение, а ти се движиш през времето, като съзнанието ти преминава от едно събитие към друго. Да, във времето ти съществува, цяло в цяло, едно вечно Единно съществуване. Знай, че макар във времето да си отделно, ти въпреки това си Едно с всички съществуващи времена.

След това секна гласът на Обитателя и аз си тръгнах, за да размишлявам за времето. Защото знаех, че в тези думи има мъдрост и чрез тях мога да изследвам тайните на времето.

Често обмислях думите на Обитателя. После се опитах да разреша мистерията на времето. Открих, че времето се движи през странни ъгли. Единствено чрез извивки можех да се надявам да придобия ключа, който щеше да ми даде достъп до времепространството. Открих, че само при движение нагоре и още веднъж, придвижвайки се надясно, можех да бъда свободен от времето на това движение.

Излязох от моето тяло, задвижих се с движенията, които ме промениха във времето. Странни бяха гледките, които видях при своите пътувания, много от мистериите се разкриваха за очите ми. Да, видях началото на човека, научих от миналото, че нищо не е ново.

Стреми се, човеко, да научиш пътя, който води през пространствата, които са формирани нататък във времето.

Не забравяй, човеко, в цялото си търсене, че Светлината е целта, към която трябва да се стремиш. Търси винаги Светлината по твоя път и тя винаги трябва да остане твоя цел. Не позволявай никога на сърцето ти да се обърне към мрака. Нека твоята Душа бъде Светлина, слънце по пътя. Знай, че във вечното сияние винаги ще намираш своята Душа скрита в Светлината, никога окована в робство от мрака, винаги сияеща като *Слънце* на Светлината.

Да, знай, че макар скрита в мрака, твоята Душа, искра от истинския пламък, съществува. Бъди Едно с най-великата от всички Светлини. Намери в Извора Края на твоята цел.

Светлината е живот, защото без великата Светлина никога нищо не би могло да съществува. Знай, че във всичката формирана материя сърцето от Светлина винаги съществува. Да, дори вързана в мрака, вродената Светлина винаги съществува. Веднъж стоях в Залите на Аменти и чух гласовете на Властелините на Аменти, които прорязаха тишината със силни и могъщи слова. Пееха те песента на циклите, словата, които отвориха пътя към отвъдното. Да, видях великия път отворен и за миг погледнах в отвъдното. Видях аз движенията на циклите, огромни колкото мисълта за Извора би могла да предаде.

Разбрах тогава, че дори Безкраят се движи към някакъв немислим край. Видях, че космосът е Ред и част от движение, което се разпростира до цялото пространство, част от един Порядък на Порядъците, постоянно движещ се в хармонията на пространството. Видях аз въртенето на циклите подобни на огромни кръгове по небето. Тогава разбрах, че всичко, което има същност, расте, за да срещне друга същност в далечно подреждане на пространство и време. Узнах тогава, че в думите има сила да отворят сферите, които са скрити от човека. Да, в думите лежи скрит ключът, който ще отвори горе и долу.

Вслушай се, човеко, в тази дума, която ти оставям.

Използвай я и ще намериш сила в нейния звук. Кажете думата *Зин-Уру* и ще намериш сила. Трябва да разбереш, че човекът е от Светлина и Светлината е от човек.

Веднъж при моето търсене на дълбоко заровена мъдрост аз отворих вратата, която не допуска Тях до човека. Повиках аз от други сфери на съществуване една, който беше по-справедлива от дъщерите човешки. Да, повиках я аз от пространствата да блести като Светлина в света на хората.

Използвах барабана на Змията. Носех робата от пурпур и злато. Поставих аз върху главата си короната от Сребро. Около мен кръгът от цинобър блестеше. Вдигнах аз ръцете си, извиках призива, който отваря пътя към сферите отдолу, извиках към Властелините на Знаците в техните къщи:

— Властелини на двата хоризонта, пазачи на тройните порти, застанете Един отдясно и Един отляво, докато Звездата се издига до своя трон и властва над своя знак. Да, ти, черен принце на Арулу, отвори портите на сумрачната скрита страна и я освободи от затвора, в който я държиш.

Чуйте, чуйте, вие черни и бляскави властелини и с техните тайни имена, които зная и мога да произнеса, чуйте вие и се подчинете на волята ми.

След това осветих с пламък своя кръг и Я повиках в пространствените сфери отдолу.

— Дъще на Светлината, върни се от Арулу. Седем пъти минах през огъня. Храна не съм ял. Вода не съм пил. Викам те от Арулу, от сферата на Екершегал аз те призовавам, господарке на Светлината.

След това пред мен се изправиха тъмни фигури; да, фигурите на Властелините на Арулу. Отстъпиха се те пред мен и напред излезе Господарката на Светлината. Свободна беше сега от Властелините на нощта, свободна да живее в Светлината на земното Слънце, свободна да живее като дете на Светлината.

Ето, слушайте, деца мои. Магията е познание, и то е Закон. Не се страхувайте от силата във вас, защото тя следва Закона както звездите на небето.

Знай, че за човека без познания мъдростта е магия, а не закон. Знай, че винаги чрез познанието си можеш да се доближиш по-близо до място под Слънцето.

Слушайте, вие, деца мои, следвайте моето учение. Винаги бъдете търсачи на Светлината. Блестете в света на хората около вас, бъдете Светлина по пътя, която сияе между хората.

Следвайте и изучите моята магия. Знайте, че цялата сила е ваша, ако я поискате. Не се страхувайте от път, който води до познание, но отбягвайте пътя на мрака.

Светлината е твоя, човеко, вземи я. Отхвърли оковите и ще бъдеш свободен. Знай, че твоята Душа живее в робство, оковано от страх, който те държи поробен. Отвори очите си и виж великото Слънце-Светлина. Не се страхувай, защото всичко ти принадлежи. Страхът е Властелинът на черната Арулу за онзи, който никога не се е изправял срещу тъмния страх. Да, знай, че страхът има съществуване, изградено от онези, които са роби на страховете си.

Отхвърлете своето робство, деца, и закрачете в Светлината на прекрасния ден. Никога не обръщайте мислите си към мрака и със сигурност ще бъдете Едно със Светлината.

Човекът е само онова, в което вярва - брат на мрака или дете на Светлината. Елате в Светлината, деца мои. Тръгнете по пътя, който води до Слънцето.

Слушай сега и чуй мъдростта. Използвай думата, която ти дадох. Използвай я и със сигурност ще намериш сила и мъдрост и Светлина да вървиш по пътя. Търси и намери ключа, който оставих, и винаги ще бъдеш дете на Светлината.

Единадесети Изумруден скрижал:
Ключът за Горе и Долу

Чуйте и слушайте, о, деца на Кхем, думите, които ще ви отведат до Светлината. Вие знаете, хора, че познавам вашите бащи, да, вашите бащи във време, отдавна отминало. Безсмъртен съм бил през всички векове, живея сред вас, откакто започна познанието ви. Водих ви нагоре към Светлината на Великата Душа, водих ви от мрака на нощта.

Знай, народе, сред който крача, че аз, Тот, имам цялото познание и цялата мъдрост, известни на човек от древните дни насам. Пазител бях на тайните на великата раса, пазех ключа, който води в живота. Отгледах ви, о, деца мои, още от мрака на Древните дни. Сега чуйте словата на моята мъдрост. Чуйте посланието, което нося. Чуйте думите, които ще ви дам, и ще бъдете издигнати от мрака до Светлината.

Далеч в миналото, когато за пръв път дойдох при вас, открих ви в скалисти пещери. Издигнах ви чрез своята сила и мъдрост, докато не заблестяхте като хора сред хората. Да, намерих ви без всякакво познание. Само малко се бяхте издигнали над зверовете. Раздухах искрата на съзнанието ви, докато накрая не пламнахте като човек.

Сега ще говоря за онова древно познание отвъд мисълта на вашата раса. Знайте, че ние от Великата раса имаме и имаме познание, което превъзхожда човешкото. Мъдрост събрахме от родените от звездите раси, мъдрост и познание, много над човешките. До нас се спуснаха Учителите на мъдростта, които са толкова над нас, колкото аз съм над вас. Слушайте, докато ви давам мъдрост. Използвайте я и свободни ще бъдете.

Знайте, че в пирамидата, която построи, са Ключовете, които ще ви покажат Пътя в живота. Да, начертайте линия от голямото изображение, което построи до върха на пирамидата, който е вход. Начертайте друга противоположна под същия ъгъл и посока. Копайте и ще намерите онова, което скрих. Там ще намерите подземния вход към тайните, скрити преди вие да бъдете хора.

Казвам ви, аз зная за тайната на циклите, които се движат със странни за смъртните движения, защото безкрайни са те и отвъд познанието на човека. Знайте, че има девет от тези цикли; да, девет отгоре и четиринадесет отдолу, движат се те в хармония към пресечната точка в бъдещето на времето. Знайте, че Властелините на циклите са единици съзнание, изпратени от другите да обединят Това с Цялото. Най-висши са Те от съзнанията на всички Цикли, работещи в хармония със Закона. Те знаят, че с времето всичко ще бъде усъвършенствано, няма да има горе, нито долу, а всичко ще бъде Едно в съвършена Безкрайност. Хармония на всичко в Единството на цялото.

Дълбоко под земната повърхност в Залите на Аменти седят Седмината, Властелините на циклите, да, и един друг - Властелинът на Долното царство. Знайте, че в Безкрая няма нито долу, нито горе. Там винаги има и винаги ще има Единство на цялото, когато всичко е завършено. Често стоях пред Властелините на Цялото. Често пих от извора на тяхната мъдрост и пълнех и тялото и душата си с тяхната Светлина.

Говориха те с мен и ми казаха за циклите и закона, който им дава средства да съществуват. Да, говори с мен Властелинът на Деветия:

— О, Тот, велик си сред земните деца, но съществуват мистерии, за които не знаеш. Знаеш, че дойде от времепространство под това и знаеш, че трябва да пътуваш до времепространство отвъд. Но малко знаеш за мистериите в тях, малко знаеш за мистериите отвъд. Знай, че като цяло в това съзнание ти си само клетка в процес на растеж.

Съзнанието под теб се разширява непрекъснато по различни начини от познатите ти. Да, то, макар във времепространството под теб, непрестанно расте по начини, които са различни от онези, които бяха част от твоите собствени. Защото знай, че то расте като резултат от твоя растеж, но не по същия начин, по който ти растеш. Растежът, който си имал и имаш в настоящето, са довели до причина и следствие. Никое съзнание не следва пътя на

тези преди него, защото иначе всичко би било повторение и безполезно. Всяко съзнание в цикъла, в който съществува, следва своя собствен път до крайната цел. Всяко играе своята роля в Плана на Космоса. Всяко играе в края своята роля. Колкото по-далечен е цикълът, толкова по-голямо е познанието му и способността му да се съчетае със Закона на цялото. Знай, че в циклите под нас работят малките части на Закона, докато ние от цикъла, който се простира до Безкрая, строим по-голям закон.

Всяко нещо има своя роля в циклите. Всяко има да свърши своя работа по своя път. Цикълът под теб не е още под теб, а само формиран заради нужда, която съществува. Защото знай, че изворът на мъдрост, който изпраща циклите, е вечно търсещ нови сили. Знай, че познанието се добива само с практика и мъдростта произлиза единствено от познанието, и това са циклите, създадени от Закона. Средства са те за придобиване на познание за Сферата на Закона, която е Изворът на Цялото. Цикълът отдолу не е наистина отдолу, а просто е в различно пространство и време. Съзнанието там работи върху по-дребни от теб неща. И знай, докато ти работиш върху нещо по-голямо, по същия начин отгоре са онези, които също като теб работят върху други закони. Разликата, която съществува между циклите, е само в способността да работиш със Закона. Ние, които сме били в цикли отвъд първия, се появихме от Извора и в преминаването през времепространството добихме способността да използваме Закони на по-Висшето, които са далеч отвъд представата на човека. Няма нищо, което наистина да е отдолу под теб, това е само различно действие на Закона.

Погледни нагоре или надолу, ще намериш същото. Защото всичко е част от Единството, което е Изворът на Закона. Съзнанието отдолу под теб е част от твоето собствено, както ние сме част от твоето.

Да, като дете нямаше познанието, което дойде при теб, когато стана мъж. Сравни циклите на човека в неговото пътуване от раждането до смъртта и виж в цикъла отдолу детето в познанието, което то има; и виж себе си като пораснало дете, напредващо в познанието с времето. Виж и в Нас също детето, пораснало до мъж с познанието и мъдростта, дошли с годините. Също такива, о, Тот, са циклите на съзнанието, деца в различни степени на растеж, но всички сме от един Извор - Мъдростта, и всички се връщаме отново при нея.

Спря Той да говори и седна в мълчание при Властелините. След това заговори отново:

— О, Тот, дълго седяхме ние в Аменти, пазехме пламъка на живота в Залите. Но знай, че ние сме все още част от нашите цикли със Зрение, стигащо до тях и отвъд. Да, знаем ние, че нищо друго няма значение, освен растежа, който можем да добием с нашата Душа. Знаем ние, че плътта е преходна. Нещата, които хората смятат за велики, не значат нищо за нас. Нещата, които ние търсим, не са телесни, а само съвършеното състояние на Душата. Когато ти като човек можеш да научиш, че нищо освен напредъка на Душата накрая няма значение, тогава наистина ще си свободен от всяко робство, свободен да работиш в хармония със Закона.

Знай, о, човеко, ти трябва да имаш за цел съвършенството, защото само така можеш да постигнеш целта. Но трябва да знаеш, че нищо не е съвършено, и все пак съвършенството трябва да бъде твоята цел и стремеж.

Отново секна гласът на Деветия, а думите му останаха в съзнанието ми. Сега търся повече мъдрост, за да мога да бъда съвършен в Закон с Цялото.

Скоро ще се спусна до Залите на Аменти, за да живея отдолу под студеното цвете на живота. Ти, мой ученико, никога повече не ще ме видиш, но аз ще живея вечно в мъдростта, на която съм учил.

Всичко, което е човекът, е плод на неговата мъдрост. Всичко, което трябва да бъде, е резултат от неговите действия.

Чуйте сега моя глас и се издигнете над обикновения човек. Вдигнете очите си нагоре, позволете на Светлината да изпълни вашето същество, бъдете винаги деца на Светлината. Единствено чрез усилие ще растете нагоре към сферата, където Светлината е *Цялото от Цялото*. Бъдете господари на всичко, което ви заобикаля. Никога не

оставяйте следствията от живота ви да господстват над вас. Винаги създавайте все *по-съвършени* дела и с времето ще бъдете Слънце на Светлината.

Свободна остави своята душа да се стрелне нагоре, освободена от робството и оковите на нощта. Вдигни очите си към Слънцето в небесното пространство. За теб тя нека бъде *символ* на живота. Знай, че си по-голямата Светлина, съвършен в своята собствена сфера, когато си свободен. Никога не поглеждай в мрака. Вдигни очите си към пространството отгоре. Свободно остави своята Светлина да пламти нагоре и ще бъдеш дете на Светлината.

Дванадесети Изумруден скрижал:

Законът за причина и следствие и Ключът за предсказанието

Чуй, о, човеко, словата на моята мъдрост, слушай гласа на Тот атланта. Аз победих закона на времепространството. Познание придобих от бъдещето на времето. Знам аз, че човекът в своето движение през времепространството винаги ще бъде Едно с Цялото.

Знай, човеко, че цялото бъдеще е отворена книга за онзи, който може да чете. Всички следствия произтичат от неговите дела, тъй като всички следствия са породени от първичната причина. Знай, че бъдещето не е постоянно или устойчиво, а се променя, докато причината поражда следствие. Наблюдавай действието, което ще произведеш, и скоро ще видиш всичките му следствия.

Затова, о, човеко, бъди сигурен, че делата, които вършиш, са винаги следствия от все по-съвършени дела. Знай, че бъдещето никога не е в неподвижност, а следва свободната воля на човека, докато се движи през движенията на времепространството към целта, където започва ново време. Човек може да чете бъдещето само чрез причините, които раждат следствията. Наблюдавай причинността и със сигурност ще намериш следствията.

Слушай, о, човеко, докато говоря за бъдещето, говоря за следствието, което следва причината. Знай, че човекът в своето пътуване към светлината винаги търси да избяга от нощта, която го заобикаля, подобна на сенките, които заобикалят звездите на небето, и подобно на звездите в тяхното пространство той също ще свети из сенките на нощта.

Винаги неговата съдба ще го води нагоре, докато не стане Едно със Светлината. Да, макар пътят му да лежи сред сенките, пред него винаги свети великата Светлина.

Колкото и да е тъмен пътят, той ще победи сенките, които се носят около него като нощ.

Далече в бъдещето аз виждам човека като роден от Светлина, освободен от мрака, който *оковава* Душата, живеещ в светлина без веригите на мрака да закриват Светлината, която е Светлина на неговата Душа. Знай, човеко, преди да постигнеш това, много тъмни сенки ще паднат върху твоята Светлина и ще се мъчат да угасят със сенките на мрака Светлината на Душата, която се стреми да бъде свободна.

Велика е битката между Светлината и мрака, вековна и все пак винаги нова. Знай, човеко, че във време далеч в бъдещето Светлината ще бъде цялото и мракът ще рухне.

Слушай, човеко, моите мъдри думи. Пригответи се и не оковавай своята Светлина. Човекът се е издигал и падал, докато нови и нови вълни от съзнание са изтичали от голямата бездна под нас към Слънцето на неговата цел.

Въпреки това вие, деца мои, се издигнахте от състояние, което бе малко над това на зверовете, и досега от всички хора вие сте най-чудесните, макар че имаше други преди вас, от вас по-добри. Въпреки това ви казвам, както онези другите, които рухнаха, така и вие ще свършите. И върху земята, която сега обитавате, варвари ще обитават и на свой ред ще се издигнат към Светлината. Забравена ще бъде древната мъдрост, макар вечно да живее скрита от хората.

Да, в страната, която ти наричаш Кхем, раси ще се издигат и ще рухнат. Забравен ще си ти от децата на хората. Но ти ще си се преместил в отвъдното звездно пространство, оставяйки това място.

Душата на човека вечно се движи напред, не се привързва към никоя звезда, но винаги се движи към голямата цел пред нея, където ще бъде разтворена в Светлината на Цялото. Знай, че винаги ще вървиш напред, движен от Закона за причина и следствие, докато накрая и двете не станат Едно.

Да, човеко, след като ти си отидеш, други ще се преместят по местата, където си живял. Познанието и мъдростта ще бъдат забравени и само споменът за богове ще оцелее. Както аз за теб съм бог поради познанието, така и вие също ще бъдете богове на бъдещето, защото вашите познания са далеч над техните. Но знай, че през всички векове човекът ще има достъп до Закона, когато поиска.

Бъдещите векове ще видят съживяването на мъдростта у онези, които ще наследят твоето място на тази звезда. На свой ред те ще помъд्रेят и ще се научат да прогонват мрака чрез Светлина. Въпреки това трябва да полагат големи усилия през вековете, за да извоюват свободата на Светлината. После върху човека ще се стоварят големи войни, които ще накарат Земята да трепери и да се клати по своя курс. Да, тогава Братята на мрака ще предизвикат война между Светлината и нощта.

Когато човекът отново завоюва океана и полети във въздуха с криле като птиците; когато се научи да впряга светкавицата, тогава ще започне времето на войната. Голяма ще бъде битката, равни силите, велика войната между мрака и Светлината. Нация ще се вдигне срещу нация и всички ще използват тъмни сили, за да съсипят Земята. Силни оръжия ще унищожат земния човек, докато половината раси не си отидат. Тогава ще се появят Синовете на Утринта и ще дадат своята тайна на децата на хората: „О, човеци, прекратете тези усилия срещу вашите братя. Само така може да стигнете до Светлината. Прекрати своето неверие, братко, следвай пътя и знай, че си прав."

Тогава хората ще престанат със своята война брат срещу брата и баща срещу син. Тогава древният дом на моя народ ще се издигне от своето място под тъмните океански вълни. Тогава ще се разгърне Векът на Светлината с всички хора, търсещи Светлината на целта. Тогава Братята на Светлината ще управляват хората. Прогонен ще бъде мракът на нощта.

Да, децата човешки ще се развиват напред и нагоре към голямата цел. Децата на Светлината ще станат. Пламък от пламъка ще бъдат винаги душите им. Познанието и мъдростта във великия век ще принадлежат на човека, защото ще се приближи към вечния пламък, Извора на всичката мъдрост, мястото на началото, което е Едно с края на всички неща. Да, във времето, което още не е родено, всичко ще бъде Едно и Едно ще бъде Цялото. Човекът, съвършен пламък на Космоса, ще се придвижи напред до място сред звездите. Да, ще се премести дори извън това времепространство в друго отвъд звездите.

Дълго ме слушахте, деца мои, дълго слушахте мъдростта на Тот. Сега си тръгвам от вас в мрака. Сега отивам в Залите на Аменти, там да обитавам в бъдещето, когато Светлината ще дойде отново при човека. Въпреки това знайте, че моят дух винаги ще бъде с вас и ще ви насочва по пътя към Светлината.

Пази тайните, които ти оставям, и със сигурност моят дух ще те пази през живота. Дръж очите си винаги на пътеката на мъдростта. Още повече пази Светлината като твоя цел. Не оковавай Душата си в робство на мрака; остави я свободно да размахва криле в полета си към звездите.

Сега те оставям, за да обитавам Аменти. Бъдете мои деца в този живот и в следващия. Ще дойде времето, когато и вие ще бъдете безсмъртни и ще живеете от век във век в Светлина сред хората.

Пазете входа към Залите на Аменти. Пазете тайните, които съм скрил между вас. Не позволявайте мъдростта да бъде хвърлена на варварите. Тайната трябва да пазите за онези, които търсят Светлина. Сега заминавам. Приемете моята благословия. Поемете по моя път и следвайте Светлината.

Смеси своята Душа с великата Същност.

Едно с великата Светлина нека бъде съзнанието ти.

Призови ме, когато имаш нужда.

Използвай името ми три пъти подред:

Чекетет, Арелих, Волмалит.

Тринадесети Изумруден скрижал:
Ключовете към Живота и Смъртта

Слушай, о, човеко, чуй моята мъдрост. Чуй Словото, което ще те изпълни с живот. Чуй Словото, което ще прогони мрака. Чуй гласа, който ще прогони нощта.

Мистерии и мъдрост донесох аз на моите деца; познание и сила се спуснаха от миналото. Не знаеш ли, че всичко ще бъде отворено, когато намериш единството на цялото? Едно ще бъдеш с Господарите на мистериите, Повелителите на Смъртта и Господарите на живота. Да, ще видиш в цветето на Аменти пъпката на живота, която свети в Залите. С Духа си ще стигнеш тези Зали на Аменти и ще върнеш обратно мъдростта, която живееше в Светлина. Знай, че входът към силата е таен. Знай, че вратата към живота е през смъртта. Да, през смъртта, но не както ти познаваш смъртта, а смърт, която е живот, огън и Светлина. Желаш ли да знаеш дълбоката скрита тайна? Погледни в сърцето си, където познанието е оковано. Знай, че там вътре е скрита тайната, изворът на целия живот и източникът на цялата смърт.

Слушай, о, човеко, докато ти казвам тайната, разкривам тайната на миналото.

Дълбоко в сърцето на Земята лежи цветето, изворът на Духа, който обвързва всичко в неговата форма. Защото трябва да знаеш, че Земята живее в тяло, както ти живееш в своята оформена форма. Цветето на живота е като твоето собствено място на Духа и протича през Земята, както твой Дух тече през твоята форма; давайки живот на Земята и нейните деца, подновявайки Духа от форма във форма. Това е духът, който е формата на твоето тяло; той очертава го и го отлива в неговата форма. Знай, о, човеко, че твоята форма е двойствена, уравновесена в полярностите, докато се е формирала. Знай, че когато твоята Смърт приближава, това е единствено защото балансът ти е нарушен. Това е само защото полюсът е бил изгубен.

Знай, че твоето тяло, ако е в съвършено равновесие, може никога да не бъде докоснато от пръста на Смъртта. Да, дори нещастният случай може да приближи единствено когато балансът си е отишъл. Когато си в пълно равновесие, ще живееш във времето и няма да вкусиш Смъртта. Знай, че ти си плод на равновесието и съществуваш заради равновесието на полюсите. Когато в теб единият полюс е издърпан надолу, равновесието на живота бързо си отива. После може да приближи Смъртта и в твой неуравновесен живот трябва да настъпи промяна.

Знай, че тайната на живота в Аменти е тайната на възстановяването на равновесието на полюсите. Всичко, което съществува, има форма и живее заради духа на живота в неговите полюси.

Не виждаш ли, че в сърцето на Земята е балансът на всички неща, които съществуват върху нейното лице и имат същност? Изворът на твой Дух е почерпан от сърцето на Земята, защото в твоята форма си едно със Земята.

Когато се научиш да поддържаш твоето собствено равновесие, трябва да се свържеш с баланса на Земята. Тогава ще съществуваш, докато съществува Земята, променяйки формата си само когато Земята също променя своята: без да вкушаш смъртта, ще си едно с тази планета и ще запазваш формата си, докато всичко умира.

Слушай, о, човеко, докато ти давам тайната, така че и ти да не вкусиш промяната. Всеки ден да лежиш по един час с глава, насочена към мястото на положителния полюс (север). Един час на ден трябва да лежиш с глава, насочена към отрицателния полюс (юг). Докато главата ти е разположена на север, дръж съзнанието си от гърдите до главата. А когато главата ти е разположена на юг, дръж мислите си от гърдите до краката. Поддържай се в равновесие веднъж на всеки седем дни и твоето равновесие ще запази цялата си сила. Да, ако си стар, тялото ти ще се освежи и ще се сдобиеш с младежка сила. Това е тайната, известна на Господарите, чрез която възпират пръстите на Смъртта. Не пропускай да следваш пътя, който показах, защото дори да си минал стоте, пренебрегването му извиква Смъртта.

Чуй моите думи и следвай пътя. Поддържай равновесие и продължавай да живееш живота си.

Слушай, човеко, и чуй моя глас. Слушай мъдростта, която ти давам за Смъртта. В края на твоята определена работа можеш да пожелаеш да си тръгнеш от този живот, да преминеш в сферата, където Слънцата на Утринта съществуват като деца на Светлината. Премини без болка и без тъга в сферата, където е вечна Светлина.

Първо легни с глава на изток. Скръсти ръце върху Извора на твоя живот (слънчевия сплит). Постави съзнанието си в седалището на живота. Завърти го и го раздели на север и юг. Изпрати едното на север. Изпрати другото на юг. Разхлаби своята хватка върху твоето съществуване. Твоята сребърна искра ще отлети от формата ти нагоре и нататък към Слънцето на утринта, сливайки се със Светлината в едно със своя извор. Там ще пламти, докато бъде създадено желание. Тогава ще се върне на някое място в някаква форма. Знай, човеко, че така умират великите души, преминавайки по желание от живот в живот. Така винаги умира Аватарът, който желае Смъртта си както желае своя собствен живот.

Чуй, о, човеко, пий от моята мъдрост. Научи тайната, която е господар на Времето. Научи как онези, които наричаш Господари, са способни да помнят животите от миналото. Голяма е тайната, но е лесна за усвояване и ти дава господство върху времето. Когато към теб бързо се приближава смъртта, не се страхувай, а знай, че си господар на Смъртта. Отпусни тялото си, не се съпротивлявай с напрежение. Постави в сърцето си пламъка на твоята Душа. После бързо я запрати към мястото на триъгълника. Задръж за миг и после премини към целта. Тя, твоята цел, е мястото между веждите, мястото, където спомените от живота трябва да властват. Дръж тук твоя пламък в седалището на мозъка, докато пръстите на Смъртта сграбчат душата ти. След това, докато преминаваш през състоянието на промяна, със сигурност ще преминат и спомените. Тогава миналото ще бъде едно с настоящето. Тогава паметта за всичко ще бъде запазена. Свободен ще бъдеш от връщане назад. Нещата от миналото ще живеят в днес.

Човеко, чу гласа на моята мъдрост. Следвай я и ще живееш през вековете като мен.

Допълнителен четиринадесети

Изумруден скрижал

Чуй, о, човеко, дълбоко скритата мъдрост, изгубена за света от времето на Обитателите, изгубена и забравена от хората на този век.

Знай, че тази Земя не е нищо друго освен портал, пазен от непознати за човека сили. Но Господарите на мрака крият входа, който води към земята, родена от Небето. Знай, че пътят към сферата на Арулу е пазен от прегради, отварящи се единствено за родени от Светлина хора.

На Земята аз съм пазителят на ключовете към портите на Свещената земя. Заповядвам на силите под мен да оставят ключовете към света на хората. Преди да си замина, ще ти дам Тайните как можеш да се издигнеш от робство то на Мрака, да отхвърлиш оковите на плътта, които са те вързали, и да се издигнеш от мрака в Светлината. Аз разположих сред вас Мистериите така, че Тайните да могат винаги да бъдат намерени. Да, макар че човекът може да падне в мрак, Светлината винаги ще свети като пътепоказател. Скрит в мрака, забулен в символи, пътят към портала винаги ще бъде намиран. Човекът в бъдеще ще отрече мистериите, но търсещият винаги ще намира пътя.

Сега ти заповядвам да запазиш тайните ми, давайки ги само на онези, които си проверил, така че чистото да не бъде покварено, за да може да победи Истината. Чуй сега разбулването на мистерията. Слушай символите на Мистерията, които давам. Направи от нея религия, защото само така ще остане нейната същина.

Има две области между този живот и Великия, пропътувай от душите, които си заминават от тази Земя: Дуат, дом на силите на илюзията, и Секхет Хетспет, Къщата на Боговете. Озирис е символ на стражата на портала, който връща обратно душите на недостойните хора. Отвъд лежи сферата на родените на небето сили, Арулу, земята, където са преминали Великите. Там, когато моята работа сред хората бъде завършена, аз ще се присъединя към Великите от моя Древен дом.

Седем са жилищата в дома на Могъщия; Трима пазят портала към всеки дом от мрака. Петнайсет са пътищата, които водят до Дуат. Дванайсет са къщите на Властелините на Илюзията, обърнати с лице към четири пътя, всеки от които е различен. Четиридесет и две са големите сили, съдят мъртвите, търсещи портала. Четирима са синовете на Хор, Двама са пазачите на Изток и Запад - Изида, която моли за децата си, Царица на луната, отразяваща Слънцето. Ба е същността, живееща вечно. Ка е сянката, която човекът знае като живот. Ба няма да дойде, докато Ка не се въплъти. Това са мистерии, които трябва да се пазят през вековете. Ключове са те за живота и Смъртта. Чуй сега мистерията на мистериите: научи за кръга без начало и край, формата на Този, който е Едно и във всичко. Слушай и чуй я, върви и приложи я, така ще пътуваш по пътя, по който вървя аз. Мистерия в Мистерия, но въпреки това ясна за родения от Светлината, Тайната на всичко, което знам, ще разкрия. Ще разкрия тайна на посветените, но нека вратата бъде плътно затворена за непосветените.

Три е мистерията, дошла от великото. Чуй и Светлина ще ти се яви.

В праисторическото обитават три единства. Различни от тях не могат да съществуват. Те са равновесието, извор на сътворението: един Бог, една Истина, една свобода.

Три произлиза от три на равновесието: целият живот, цялото добро, цялата власт.

Три са качествата на Бог в неговия дом от Светлина: Безкрайна Власт, Безкрайна мъдрост, Безкрайна любов.

Три са силите, дадени на Учителите: да видоизменят злото, да помагат на доброто, да използват разграничението.

Три са неизбежните неща в действията на Бог: да проявява сила, мъдрост и любов.

Три са силите, творящи всички неща: Божествена любов, притежавана от съвършено познание, Божествена мъдрост, знаеща всички възможни средства, Божествена сила, притежавана от обединената воля на Божествената любов и мъдрост.

Три са кръговете на съществуването: кръгът на Светлината, където обитава само Бог и само Бог може да го пресича; кръгът на Хаоса, където всички неща по природа възникват от смъртта; кръгът на Осъзнаването, където всички неща излизат от живота.

Всички живи неща имат три състояния на съществуване: хаос или смърт, свобода в човешкото и небесно блаженство.

Три нужди контролират всички неща: началото на Великата дълбина, кръгът на хаоса, изобилието на небето.

Три са пътищата на Душата: Човек, Свобода, Светлина.

Три са пречките: липсата на усилия за придобиване на познание; непривързаност към доброто; привързаност към злото. В човека и трите са проявени. Три са Царете на силата отвътре. Три са помещенията на мистериите, намиращи се, но още ненамерени в тялото на човека.

Чуй сега за онзи, който е освободен, свободен в Светлината от робството на живота. Ако знаеш извора на всичко, световите ще бъдат отворени. Да, дори Портите на Арулу няма да бъдат преградени. Вземи под внимание това, о, човеко, който искаш да достигнеш небето. Ако не бъдеш достоен, по-добре ще бъде да паднеш в огъня. Знай, че небесните минават през чист пламък. При всяко завъртане на небесата те се къпят в изворите на Светлината.

Чуй, човеко, тази мистерия: далече в миналото преди ти да бъдеш роден от човек, аз обитавах Древната Атлантида. Там в Храма пих от Мъдростта, изливана като фонтан от светлина от Обитателя. Даден ми бе ключът към присъствието на Светлината във Великия свят. Стоях пред Великия на престола в цветето на огъня. Забулен бе той от светкавиците на мрака, иначе душата ми щеше да бъде разрушена от Славата му.

От подножието на неговия трон подобни на диаманти напред се изливаха четири реки от пламък; излизаха под трона и се лееха през каналите от облаци към човешкия свят. Залата беше пълна с Духове Небесни. Чудо на чудесата беше Звездният дворец. Над небето подобно на дъга от огън и слънчева светлина се оформяха духовете. Пееха те възхвалява на Светия Велик. После от средата на огъня дойде глас:

— Виж Славата на Първопричината.

Видях тази Светлина високо над целия мрак, отразена в моето собствено съществуване. Стигнах, ако изобщо е възможно, до Бога на всички богове, духа-слънце, Властелина на слънчевите сфери.

Отново се чу гласът:

— Има един, Първият, който не е имал начало, който няма край, който е направил всички неща, който управлява цялото, който е добър, който е справедлив, който осветява, който изхранва.

Тогава от трона се изля голям блясък, обкръжи и издигна душата ми със своята сила. Бързо се движех пред етерните пространства, показана ми бе мистерията на мистериите, показано ми бе тайното сърце на космоса. Отнесен бях до страната Арулу, застанах пред Властелините в техните Домове. Отвориха те Вратата, така че да мога да зърна първичния хаос. Потрепери душата ми при гледката на ужаса, сви се обратно душата ми от океана на мрака. Тогава разбрах нуждата от прегради, разбрах службата на Властелините на Арулу. Единствено те с тяхното безкрайно равновесие можеха да застанат на пътя на вливащия се хаос. Само те можеха да охраняват Божието творение.

После минах по кръга на осем. Видях всички души, които бяха победили мрака. Видях великолепието от Светлина, където обитаваха те.

Закопнях да заема мястото си в техния кръг, но също така копнеех за пътя, който бях избрал, когато стоях в Залите на Аменти и направих своя избор за работата, която щях да свърша.

Преминах от Залите на Арулу надолу до земното пространство, където лежеше тялото ми. Изправих се от земята, където почивах. Застанах пред Обитателя. Дадох обет да се откажа от великото си право, докато работата ми на Земята не завърши, докато векът на мрака не премине.

Слушай, човеко, думите, които ще ти дам. В тях ще намериш Същността на Живота. Преди да се върна в Залите на Аменти, ще бъдеш научен на Тайната на Тайните как и ти също може да се въздигнеш до Светлината. Запази я, крий я в символи, така че непосветеният да се смее и да я отхвърли. Във всяка страна създавай мистерии. Направи пътя за търсещия труден. Така слабите и колебаещите се ще бъдат отхвърлени. Така тайните ще бъдат скрити и пазени, държани до времето, когато колелото ще бъде завъртяно. През тъмните векове, докато чакам и наблюдавам, моят Дух ще остане в дълбоко скритата страна. Когато някой премине през всички изпитания на външното, призови ме чрез Ключа, който държиш. Тогава аз, Посветителят, ще отговоря, ще дойда от залите на Боговете в Аменти. Тогава ще приема посветения, ще му дам думите на силата.

Чуй и помни тези думи на предупреждение: не води при мен някой, комуто липсва мъдрост, нечист в сърцето или слаб в своето намерение. Иначе ще оттегля от теб твоята власт да ме призоваваш от мястото, където спя.

Продължавай напред и победи елемента на мрака. Въздигни в своята природа същността на Светлината.

А сега върви и събери своите братя, така че да мога да предам мъдростта, която да освети твоя път, когато моето присъствие завърши. Ела в помещението под моя храм. Не яж храна три дни. Там ще ти дам същността на мъдростта, така че със сила да заблестиш сред хората. Там ще ти дам тайните, така че да се издигнеш до Небесата - Бог-човек в Истината, какъвто и по същност ще бъдеш. Тръгвай сега и ме остави, докато призовавам онези, които познаваш, но за това все още не знаеш.

Допълнителен петнадесети
Изумруден скрижал: Тайна на Тайните

Сега се събирате, деца мои, чакате да чуете Тайната на Тайните, която ще ви даде силата да разгърнете Бога-човек, да ви даде пътя до Вечния живот. Разбираемо ще говоря за разбулените мистерии. Няма да ви дам тъмни поговорки. Чуйте и се подчинете на думите, които казвам.

Първо ще говоря за оковите на мрака, които ви връзват във вериги за сферата на Земята.

Тъмнината и светлината са и двете с една и съща природа, различни са само на вид, защото всяка е възникнала от извора на цялото. Тъмнината е безпорядък.

Светлината е ред. Видоизменената тъмнина е светлина от Светлината. Това, деца мои, е вашата цел на съществуването: превръщането на тъмнината в светлина.

Чуйте сега мистерията на природата, отношението на живота към Земята, където обитава. Знайте, че сте тройни по природа, физически, астрални и разсъдъчни в едно. Три са качествата на всяка от природите; общо девет както горе, така и долу.

Във физическата са тези канали, кръвта, която се движи с вихрообразно движение, въздействайки на сърцето да продължи с биенето си. Магнетизмът, който се движи по нервните пътища, носител на енергии до всички клетки и тъкани. Акаша, която тече през канали по-фини, но въпреки това физически, завършва каналите. Всяка от трите е в хармония с останалите, всяка въздейства на живота на тялото. Те формират скелетовата рамка, през която тече финият ефир. В тяхното владение се крие Тайната на Живота в тялото. Напускани са само по волята на опитния, когато неговата цел в живота е изпълнена.

Три са природите на астрала, посредник между горе и долу; не е от физическите, нито от Духовните, но способен да се движи горе и долу.

Три са природите на разсъдъка, носител на волята на Великия, съдник на Причината и Следствието в твой живот. Така е формирано тройното същество, управлявано отгоре чрез силата на четирите. Горе и отвъд тройната природа на човека лежи сферата на Духовното аз. Четворно е то по качества, свети във всяка от сферите на съществуване, тринадесет в едно - мистичното число.

Основани на качествата на човека са Братята: всеки ще управлява разгръщането на съществуването, всеки ще бъде канал на Великия.

На Земята човекът е в робство, вързан от пространство и време към земната сфера. Заобикалящата всяка планета вълна от вибрация го връзва към неговата сфера на разгръщане. Въпреки това в човека е Ключът за освобождение, в човека може да бъде намерена свободата.

Когато освободиш своето аз от тялото, издигни се до най-външните граници на своята земна сфера. Произнеси думата Дор-Е-Лил-Ла. Тогава за известно време своята Светлина ще бъде вдигната, свободно ще можеш да прекосяваш преградите на пространството. За време от половин слънце (шест часа) свободно ще можеш да минаваш през преградите на земната сфера, да видиш и познаеш онези, които са под теб. Да, до най-високите светове ще можеш да преминеш. Виж твоите собствени възможни висини на разгръщане, познай всички бъдещи земни животи на Душата.

Вързан си ти в своето тяло, но чрез силата можеш да бъдеш свободен. Това е Тайната, чрез която робството ще бъде заменено от свобода за теб.

Нека разумът ти бъде спокоен. В покой да бъде твоето тяло: съзнавай само свободата от плътта. Съсредоточи своето аз върху целта на твоите копнежи. Мисли отново и отново, че ще бъдеш свободен. Мисли за тази дума - Ла-Ум-И-Л-Ган - отново и отново нека звучи в твоя разум. Понеси се със звука на мястото на твоя копнеж.

Свободен бъди от робството на плътта по твоя воля.

Слушай, докато давам най-голямата тайна: как можеш да влезеш в Залите на Аменти, да влезеш в жилището на безсмъртните, както направих аз, да стоиш пред Властелините на техните места.

Легни кротко в твоето тяло. Успокой съзнанието си така, че никаква мисъл да не го тревожи. Чист трябва да си в мисъл и цел, иначе само провал ще те споходи. Представи си Аменти, както ги описах в моите скри-жали. Копней от все сърце да бъдеш там. Застани пред Властелините в твоето въображение.

Произнеси думите на силата, които аз давам (наум); Мекут-Ел-Шаб-Ел Хале-Сур-Бен-Ел-Забрут Зив-Ефрим-Куар-Ел. Отпусни твоето съзнание и тяло. После бъди сигурен, че душата ще бъде призвана.

Сега ти давам ключа за Шамбала, мястото, където моите братя живеят в мрак: мрак, но изпълнен със Светлината на Слънцето - в мрак си на Земята, но светлината на Духа ще те насочва, когато моят ден свърши.

Напусни тялото си, както те учих. Върви към преградите на дълбоко скритото място. Застани пред портите и техните пазачи. Обяви твоето влизане с тези думи: „Аз съм Светлината. В мен няма мрак. Свободен съм от робството на нощта. Отворете пътя на Дванайсетте и Единия, така че да мога да премина в сферата на мъдростта." Когато ти откажат, както сигурно ще направят, заповядай им да отворят с тези думи на силата: „Аз съм Светлината. За мен няма прегради. Отворете, заповядвам ви, чрез тайната на тайните - Едом-Ел-Ахим-Саберт-Зур-Адом." Тогава, ако твоите думи са били Истина от най-висшите, отворени за теб преградите ще паднат.

Сега ви напускам, деца мои. Надолу и въпреки това нагоре към Залите ще вървя. Спечелете си пътя до мен, деца мои. Истински мои братя ще станете.

Така свършвам аз моите писания. Нека бъдат Ключ за онези, които идват, но само за онези, които търсят моята мъдрост, защото само за тях аз съм Ключът и Пътят.

ПОЯСНЕНИЯ

Кеор е бил град на атлантското духовенство. На Ундал, острова срещу Унал, са се намирали два града или по-скоро две части на един велик град, заемащ целия остров. Островът е бил обграден отвсякъде с терасовидни стени и разделен в центъра от висока стена. Кеор е бил обърнат към Унал и населен с духовенство, а на другата страна на острова, известна като Чиен, са живели групи от философи и учени. Входът към двете части на острова е бил разрешен само с пропуск от ръководителя на съответната група.

Адептите на Атлантида били тринайсет на брой. Оглавявал ги е Тотмес, бащата на Тот, който бил върховен жрец на Унал, вестител на Децата на светлината и Обитателя на Унал пред правителството и народа на острова. Адептите се подчинявали на принципите, наследени от Великото бяло братство. Познавали са пътя към Залите на Аменти, където лягали за определено време под Цветето на живота и подмладявали телата си. За разлика от Учителите, те не напускали телата си, за да се въплътят в същото време в други тела, а само се окъпвали в Пламъка на живота и обновявали телата си.

Преходът на Тот в Залите на Аменти не е изменението, което наричаме смърт. Той помещава физическото си тяло под лъча от енергия, който по-нататък в текста споменава като студеното Цвете на живота, и където тялото може да се съхрани безкрайно дълго. Тот няма да се върне същият, но докато тялото му почива в неподвижно състояние, съзнанието му влиза в много тела и изживява много животи.

Самият Тот казва, че се е спускал хиляда пъти в Аменти, за да обнови тялото си. И понеже това трябва да се прави на всеки 50 години, следователно той е на 50 000 години, когато пише този текст.

Тот оставя собственото си тяло под Цветето на живота (на няколко места споменато и като Цветето на светлината - и може да влезе в него когато пожелае, а своето съзнание изпраща в други тела и се ражда като човек. Той казва, че със сигурност ще се върне в плът когато му дойде времето. Това време после се споменава в Скрижалите: когато извънземни нападнат Земята.

Тот бил обучен на тайнства, които се съхранявали в тайните архиви на Храма. В миналото той бил достигнал високо ниво на развитие и затова с лекота усвоявал истините, на които го обучавали. Желанието му да добие пределното знание пробудило такива огромни сили и го поставило на такова ниво на вибрация, че за съществуването му узнал Обитателят.

Обитателят не е имал форма или образ като човешките, а е заемал тяло, подобно на това, в което се е вместило съзнанието в най-ранните периоди на Първия цикъл, кълбовидно тяло. Светлината и енергията, излъчвани от такова тяло, били непосилни за обикновения човек. Единствено съзнание на високо ниво на вибрация е могло да ги издържи, без да се разпадне материално.

Обитателят вероятно е видял в Тот човека, готов да разпали в *пламък* Искрата на светлината. Събуждането на пламъка дало на Тот много по-силен живот от този на обикновените хора.

Получил власт над живота и смъртта, Тот е могъл да оставя своето тяло и по своя воля да пътешества до най-отдалечените простори на това времепространство.

Вкусил мъдростта на космоса, той разбрал, че тя се съдържа в сърцата и умовете на хората, и че именно чрез човека космосът се разширява до безкрай.

Тот се е родил около 20 хиляди години преди потъването на Атлантида. Тъй като обаче бил дал обет да извърши определена работа, той не е заминал както останалите, постигнали Първото просветление. Тези, които били с него в младостта му, заминали на Венера, а на тяхно място дошла вълна от съзнание от Марс.

На носещите тази вълна от съзнание не е трябвало да се доверяват научните знания и мъдрост на техните предшественици — атлантите, защото те биха ги употребили за зло. Обитателят произнесе Словото на силите, което било чуто от Властелините на циклите в Аменти и те коригирали равновесието на Земята по нови канали, което предизвикало потъването на сушата и унищожаването на цялата придобита наука и мъдрост. Това знание, макар и нищожно в сравнение със знанията на Децата на светлината, все пак било твърде голямо, за да бъде оставено в ръцете на неразвити същества.

Цветето на живота се намира не в Цветето на огъня на живота, а в пирамидата на студения огън, която управлява равновесието на Земята. Храмът на светлината не е бил Храмът на Унал, а външният храм на свещенослужителите на Ундал. Храмът на Унал никога не се споменава като храм, а само като врата им място на Обитателя. Като знаели от какво е построен, атлантите не са мислели, че той може да потъне. Въпреки това когато Тот напуснал Унал, храмът на Обитателя също потънал. Само неколцина мъдреци от Ундал са били оставени между живите, когато останалата част от сушата е потънала.

Хората, тръгнали с Тот, не са били от обикновените народни маси, а от групата, живееща на Унал и състояща се от учени, философи и свещенослужители. Те са били обучени да търсят знанието в самия източник — Акашовите хроники. Децата на светлината понякога ги посещавали и ги учили на мъдрост.

Първият цикъл — това е периодът в отминалото времепространство, след което негативното в човека взема връх и го привързва към този материален план.

Обитателите на този период са били Децата на светлината. Трийсет и две на брой, те отговаряли за случващото се на Земята. Децата на светлината оформили телата си от първичната материя и й вдъхнали живот. Макар тези тела да имали човешка форма, вътрешната им структура била различна, с органи на чувствата, които могли да бъдат използвани само от двойна мъжко-женска единица съзнание. Те не са били свързани с негативността и несъвършенството на човека и затова са били свободни от робството на останалото човечество. Докато физическото тяло на Тот трябвало да се обновява на всеки 50 години, първичното тяло изисквало обновяване на всеки 100 години.

Именно в Първия цикъл Децата на светлината пречупили пространството, построили Залите на Аменти и ги съединили със Земята. Пространствените стени на Аменти ги защитават от всичко, достъп до тях има само висшето съзнание. Огромното пространство е разделено на по-малки, а в центъра им са разположени концентрираните силови полета на Ярките. В Залите се намира точката на концентрация на основната жизнена сила или духа. В нея се излива животворният извор на живота за цялата планета. Когато някой предмет на Земята се разпада, освободеният при това дух се привлича от Цветето на живота в Аменти и се използва при необходимост. Тази точка изпълнява за Земята същата функция, която има слънчевият сплит за човешкото тяло.

Когато ученикът достигне Третото посвещение, той повече не зависи от Аменти и при желание може да постави тялото си под Пламъка на живота и да го обновява през вековете.

Седмината властелини се явяват пряка еманация на продължението на седемте космически съзнания извън пределите на нашето съзнание. Те работят независимо и в същото време в хармония с това съзнание. Те контролират определени сили на задпределността, като негативния хаос, и съдържат еманации на всички населени планетни в този космос.

Други функции на Властелините са контролът на времепространството, разделящо Четирите времена, и сдържането на натиска на хаоса от негативния център на огъня на съзнанието. Именно тяхната сила привлича жизнената сила в точката ѝ на концентрация в Цветето на живота и я задържа там.

Входът към Аменти е разположен под Великата пирамида, построена чрез изменение на атомната структура на камъка, в резултат на което той станал много лек и след като пирамидата била завършена, възстановил структурата

си. Под пирамидата се намира стая (камера) на силата, съединена по оста на пирамидата с централната шахта. В горната част на камерата има кристали, които насочват излизащите от камерата на силата лъчи. Тези лъчи се пречупват във времепространството и се движат по кривата на междупространствения път към Залите на Аменти, които, макар и да съвпадат с направлението на движение и пространството на Земята, съществуват в свое собствено пространство, не в тази октава на материална вибрация, а в гънка на пространството, отделена от всички други пространства.

Ето защо, за да се влезе в тях, трябва да се напусне тази пространствена гънка. Съществуват няколко места, където това може да се осъществи: Серните извори в Оклахома, планината Шаста в Калифорния, Миктолан в Южна Америка, Шамбала в Тибет, Великата пирамида, Шварцвалд в Германия, Бенарес в Индия, Атласките планини в Африка.

Саркофагът в тайната камера е съединен с централната шахта. Когато човек се намира в него за определено време, тялото му се придвижва надолу по шахтата в централната камера на силата. Това знание впоследствие е било съхранено, но постепенно е сведено до ритуал за посвещение, тъй като следващите поколения египтяни загубили формулата на веществото, с което тялото е трябвало да се покрие, за да може да се придвижи.

Сред тайните, които Тот не разкрива, са огромният военен кораб под сфинкса и тайната на Великата пирамида. Мъжете на Кхем (Египет) са били поставени като стражи и до ден-днешен те вярно пазят тези тайни.

Мистичната мъдрост, предадена им от Тот, им е позволила да защитят тези тайни от дошлите по-късно по тези земи.

Корабът на Учителя може да извършва междупланетни пътешествия и има оръжие, способно да унищожи всичко живо на повърхността на Земята. В атмосферата лети с атомни двигатели, а зад пределите на плътния й слой може да се придвижва чрез мисълта, не само между планетите, но и във всяко друго място, визуализирано от пилота. Структурата му е такава, че може да увеличава или намалява формата си по желание на оператора.

Земята на косматите варвари — това са земите на Египет. Кхем е бил първото място, откъдето се е разпространило учението на атлантите. Оттук те по-късно изпращат вестители и при други варварски племена. Такъв е бил висшият план — Кхем да бъде използван за център на новата раса на мъдростта.

Името Тот означава мисъл (Thought) и време (Time). Тот е бил архитектът, създал матрицата на реалността ни, базирана на извивки в свещената геометрия (12 около 1). Програмата следва бинарния код 1010101 (да — не — да — не — материя — антиматерия) и се повтаря циклично за определено време. Именно тук — в двойствеността дуат — подземен свят — хаос — празнота — място на сътворение „отвъд кутията“ на нашата опитност — ние се развиваме в алхимията на времето и съзнанието.

ТОТ КАТО ЕГИПЕТСКИ БОГ

Тот е този, който превъзмогва проклятието на Ра, като помага на Нут да роди петте си деца. Той помага на Изида в ритуала за извикване на Озирис от мъртвите. Тот помага с мъдростта и магията си на Хорус по време на смъртоносната божествена битка с чичо му Сет.

Когато Ра се оттегля от Земята, той извиква Тот и му доверява желанието си да създаде Душа от светлина в Дуат и в Земята на пещерите, и го упълномощава да царува над този регион, като му нарежда да състави списък на жителите и да раздава справедливи наказания. Тот представлява Ра и в отвъдното, като участва в осъждането на душите в „Залите на двойната Маат“.

Магическите сили на Тот били толкова велики, че египтяните казват за „Книгата на Тот“, че прочелият свещената книга ще се превърне в най-властния магьосник в света. Книгата, която „богът на мъдростта написал със собствената си ръка“ била обаче смъртоносна книга, която донасяла само мъка и страдание на четящия я, въпреки че разкривала „тайните на боговете“ и „всичко, що е скрито в звездите“.

В изкуството Тот е обикновено рисуван с глава на ибис (чиято човка напомня новолуние) и лунен сърп върху нея, символ на мъдростта. Понякога е изобразяван с лице на павиан и тяло на човек или изцяло като павиан, символ на еволюцията на човешкия експеримент във времето.

Тот е почитан от древните египтяни като родоначалник на писмеността и архивар на подземния свят, както и въобще на боговете, притежател на огромна библиотека с ръкописи, пазена от една от съпругите му (или дъщеря?), Сешат, „Господарка на Дома на книгите“.

Вярва се, че той е автор на заклинанията в „Книга на мъртвите“ и е помагал на починалите и ги е наказвал при навлизането им в подземния свят. Съпругата му в Долния свят Маат, олицетворение на реда, е измервала сърцето на мъртвите, за да прецени дали са я следвали в живота си.

Ето някои от названията на Тот: „Този, който пресмята небето, звездите и Земята“, „Броячът на времената и сезоните“, „Богът на равновесието“ и „Господар на равновесието“ (като такъв асоцииран с прецесията на равноденствието), „Господарят на божественото тяло“, „Гласът на Ра“, „Авторът на цялото знание, човешко и божествено“, „Постигналият всичко скрито под небесния свод“.